

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηραίων καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς :

Ἐξωτερικὸς :

Ἐτησίᾳ . . . 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τριμηνος . . . 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τῆς 1ης ἐκάστον μηνός.

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμηνος . . . 3,—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικὸς λεπ. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται θιασόν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδρυσθαι ἐν ἀριθμῷ 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 καὶ 25 Νομβρίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 51—52

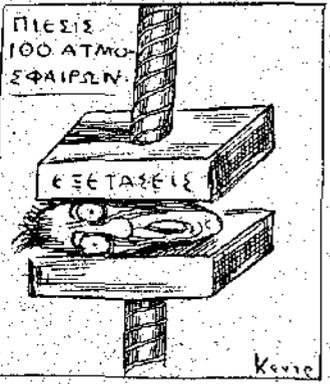
ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΦΟΥΡΙΑ! Φούρια! . . Δὲν ἔχομεν καθόλου καιρὸν διὰ χάσιμον προθεσμίᾳ τῶν ἀπαντήσεων ἐτελείωσε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, ἡ κρίσις εἰς τὰς 10 Νομβρίου πρέπει νὰ εἶνε τελειωμένη διὰ νὰ εἰκονογραφηθῆ καὶ νὰ τυπωθῆ ἐντὸς τοῦ μηνός. Πρώτην φοράν μᾶς τυχαίνει νὰ κάμνωμεν Κυριακὴν μὲ τόσην βίαν. Ἐμπρός, κυρὰ Μάρθα! Ἐμπρός, κορίτσια! Ὅλοι πρέπει νὰ βοηθήσετε τὸν Ἀναγιάν. . . Ἐλάτε μαζί μου. Θὰ καθήσωμε ζουχα καὶ φρόνιμα γύρω ἐστὶ τραπέζι. Οὔτε ἀλογοπαίγνια, οὔτε τίποτε. . . Θὰ μοίρασθαμε τὰς Ἀπαντήσεις, θὰ τὰς διαβάσωμε, καὶ θὰ σημειώσωμε ἐπάνω εἰς κάθε-μίαν τί εἶνε, διὰ νὰ ξερούμε εἰς ποῖον σωρὸν θὰ τὴν τοποθετήσωμε. . . Σεύρετε τί λέγω. . . Χωριστὰ τὰ Καλοκαίρια, χωριστὰ αἱ Ἀνοίξεις, χωριστὰ οἱ Χειμῶνες, χωριστὰ τὰ Φθινόπωρα. . . Οἱ σωροὶ θὰ εἶνε τέσσαρες, κ' ἕνας πέμπτος ἀκόμη δι' ὅσους τυγὰν δὲν ἐκφράζουσι προτίμησιν ὀρισμένην. Σεύρετε τί λέγω. . . Δὲν εἶνε δὲ ἡ πρώτη φορά τοῦ μ' ἐβοηθήσατε εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτὴν. . . Λοιπόν, ἔμπρός!

— Μὰ πρέπει νὰ μᾶς δώσης κόκκινα μολύβια γιὰ τὰς σημειώσεις!
εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Και πού να εύρω τόσα κόκκινα μολύβια; είπα. Εγώ. Όρίστε αυτά τα τρία που έχω. . . Οι άλλες θα πάρете από μια πένα καινούρια, και θα την βαυτάτε στο κόκκινο μελάνι. — Τότε πρέπει να γεμίσωμε δυό-τρία καλαμάρια... — Ναι... Έλα λοιπόν, κυρά Μάρθα, τί κάθεται; Πάρε τη μεγάλη μπιτόλλα με το κόκκινο μελάνι και ρίχνε μας... Νά, αυτό το καλαμάρι δεν έχει καθόλου... γέμισέ το!... Αυτό έχει λίγο... απογέμισέ το... Το νου σου! Πρόσεχε!... Για το Θεό!...

Είχαμε καθίση γύρω-γύρω στο τραπέζι, και με μεγάλη προσοχή η κυρά Μάρθα μας εγέμιζε τα καλαμάρια... Σε λίγο, καθένας μας ήταν ωπλισμένος ή με ένα κόκκινο μολύβι, ή με μια πένα, που ήμπορούσε να την βουτά, χωρίς να παρατεντώνη το χέρι του, σε ένα καλαμάρι με κόκκινο μελάνι. Είχαμε εμπρός μας τας απαντήσεις, και ή εργασία — σιωπηλή και βιαστική, — επρόκειτο ναρχίση, όταν... ανάθεμα την ώρα!... ή Έλπις έκαιε μίαν ανακάλυψι:

«Τι τραγικά που είναι...» (Σ. 404.) — Βλέπω, είπεν, ότι υπάρχουν και μερικές απαντήσεις γραμμένες με κόκκινο μελάνι. Επάνω ε' αυτές, σημειώσεις κακκινές δεν θα φαίνονται... Όταν πρέπει να έχωμε κ' ένα καλαμάρι τουλάχιστον με μελάνι... αληθινό. Η παράτηρησις ήτο σωστή. Αι σημειώσεις, διά να κτυπούν άμεσως, διά να μη συγχύζωνται με το καθαυτό χειρόγραφο, πρέπει να είνε γραμμέναι με χρώμα διαφορετικόν. Αν δια τας μαύρας απαντήσεις είχαμεν κόκκινο μελάνι, διά τες κόκκινες επρεπε να έχωμεν μαύρο. Κ' επειδή το μαύρο καλαμάρι δεν είχαν άρξτε μελάνι, είπα εις την κυρά-Μάρθα να το γεμίση.

Η κυρά-Μάρθα όμως, ή οποία είχε καλοκαθήση, εσηκάθη πάλιν με μούρμουρα, με θυμό, με πείσμα.

— Ούφ! μ' εσκαίσατε πιά! είπε. Με αυτήν την διάθεσιν, άρπαξε την πελωρίαν μπιτόλλα με το μαύρο μελάνι, την έξεβούλωσε βιαστικά και έπλησιασε το τραπέζι.

— Όρίστε και το μαύρο! είπε να ιδώ τι άλλο χρώμα θα γυρέψετε!... Έλα λοιπόν, Κική!... φέρε 'δώ το καλαμάρι να τελειώσωμε!...

Η Κική τότε, αστισμένη κι' αυτή όλίγον από τη φούρια της κυρά-Μάρθας, εσήκωσε το μαύρο καλαμάρι και το επρότεινε, ακριβώς επάνω από τον σωρόν των απαντήσεων. Και ή κυρά-Μάρθα ήρχισε να χύνη... Το καλαμάρι εγέμισε... έξεχειλίσε... και ή κυρά-Μάρθα ξεηκολούθει να χύνη! Φρίκη! «Ός πού να το αντίληφθώμεν, ως πού να φωνάξωμε φθάνει! φθάνει!», ως πού να το αντίληφθη και ή κυρά-Μάρθα και να σηκώση την γυρτήν μπιτόλλα, έχυθη όλόκληρος κρουινός. Και ό κρουινός αυτός έχυθη όλόκληρος επάνω εις τον σωρόν των απαντήσεων! Και όχι μόνον αυτό, αλλά και ή Κική, τρομαγμένη, απέσυρε με βίαν το ξεχείλο καλαμάρι, και νέος κρουινός έχυθη από αυτό, πάλιν επάνω εις τας απαντήσεις!

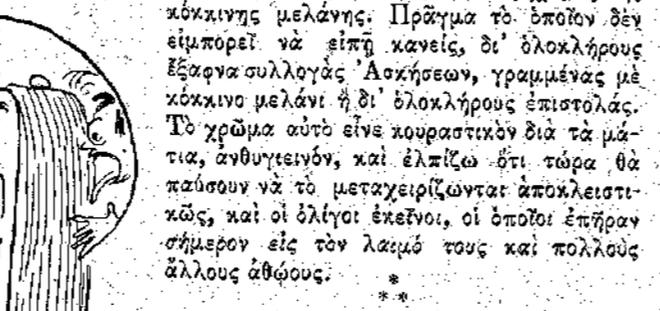
Τί έγινε τότε, είνε άδύνατον να σας περιγράψω. Όλοι έπέσαμεν εις τα χαρτιά κ' έπροσπαθήσαμε να τα τραβήξωμεν από τον μαύρον ποταμόν και να τα σώσωμεν, αλλά δεν

έκατορθώσαμεν άλλο, παρά να τα μουντζουρώσωμε χειρότερα. Από το εξαφανικόν του πράγματος, μās έλειψε κάθε έτοιμότης πνεύματος και κάθε ψυχραιμία. Δεν ήξεύραμε τί έκαίναμε. Και επί τέλους, όταν είδαμεν ότι ή συμφορά έχειροτέρευεν, έρρίψαμεν κάτω τα χέρια, ή τα έσταυρώσαμεν, ή τα εκτυπούσαμε το ένα με τ' άλλο, βυθισμένοι εις την βαθύτηταν άπελπισίαν...

«Επειτα, αφού συνήλθαμεν όλίγον, επήραμε μεγάλες κόλλες στουπόχαρτο και άρχισαμε να σκουπίζωμε το τραπέζι μας και τα γράμματά σας. Και τότε έξεηκρίθωσαμεν με θρήνον και όδυμούς, ότι τα πρόσωπα του ενός τρίτου τουλάχιστον των απαντήσεων είχαν γίνη κατάμαυρα όπως του βασιλέως Κουκουμπιμπή, και δι' αυτό μās έπιασεν όλους μία μαύρη μελαγχολία, όπως ή ιδική του.

Ποιος πταίει τώρα; Η Έλπις που έκαιε την ανακάλυψιν; Η ή κυρά-Μάρθα που εθύμωσε; Η ή πελωρία μπιτόλλα, που ήτο πολύ μεγάλη διά τα χέρια της; Η το μελάνι το όποιον έτυχε να είνε το πιο μαύρο που υπάρχει ε' τας Αθήνας; Η ή φούρια μας; Κανείς, αγαπητοί μου φίλοι. Πταίει ή Μοίρα που καταδιώκει πάντοτε τας Κυριακάς μας, καθώς πολύ καλά το γνωρίζετε... Κι' αν πταίη και κανείς άλλος, πταίουν εκείνοι οι όποιοι, παρά τας συμβουλάς της Διαπλάσεως, μεταχειρίζονται κόκκινο μελάνι. Ίσως, αν δεν ήταν αυτοί, δεν θα έπαθαίναμεν τίποτε αυτήν την φοράν...

Θα πήτε: «Αν δεν πρέπη να γράφωμε με κόκκινο μελάνι, τότε διατί πωλούν απ' αυτό όλα τα χαρτοπωλεία; Και θα σας απαντήσω: Χρειάζεται βέβαια και το κόκκινο μελάνι, αλλά όχι διά να γράφη κανείς όλόκληρον γράμμα ή όλόκληρον τετράδιον! Το κόκκινο μελάνι είνε διά σημειώσεις, διά βαθμολογίας, διά διορθώσεις, διά χαράκιωμα, διά κάθε τι τέλος πάντων, το όποιον θέλωμεν να φαίνεται εκ πρώτης όψεως επάνω εις μαύρον χειρόγραφο. Μερικοί π.χ. από τους φίλους μας, εις τα τετράδια των Ασκήσεων των, σημειώνουν με κόκκινο μελάνι τας λύσεις των. Νά μία καλή χρήσις της κόκκινης μελάνης. Πράγμα το όποιον δεν εμπορεί να ειπή κανείς, δι' όλοκληρους έξασφα συλλογάς Ασκήσεων, γραμμένας με κόκκινο μελάνι ή δι' όλοκληρους επιστολάς. Το χρώμα αυτό είνε κορασιτικόν διά τα μάτια, άνθυγιεινόν, και έλπιζω ότι τώρα θα πάσουν να το μεταχειρίζωνται αποκλειστικώς, και οι όλιγοι εκείνοι, οι όποιοι επήραν σήμεραν εις τον λαιμό τους και πολλούς άλλους άθώους.

Τελοσπάντων! Αφού εξεκαθαρίσαμεν τας απαντήσεις, αφού έρρίψαμεν εις το καλάθι τας πλέον μουντζουρωμένας και αφού εκρατήσαμεν τας σχετικώς πλέον καθαράς και εύαναγνώστους, άρχισαμεν την εργασίαν, — την όποιαν εύτυχώς δεν διέκοψεν άλλο έπεισόδιον, — και εντός όλίγου έσχηματίσαμεν τους πέντε σωρούς μας, όχι βέβαια τόσον ογκώδεις όσον

θα ήσαν αν δεν συνέβαινε τίποτε... Ένθυμείσθε την πράγματι ώραίαν έρώτησιν της Κυριακής αυτής: «Από τας τέσσαρας ώρας του Έτους, ποία σας άρέσει καλλίτερα και διατί;» Πρώτος σωρός λοιπόν, ό Χειμών. Δεύτερος σωρός, ή Άνοιξις. Τρίτος σωρός, το Θερος. Τέταρτος σωρός, το Φθινόπωρον. Πέμπτος σωρός, όλαί αι έποχαί ή καμμία.

Πριν τους πάρωμεν ένα-ένα, αν τους συγκρίνωμε μεταξύ των, βλέπομεν ότι ό μεγαλύτερος σωρός είνε της Άνοιξεως. Έπειτα, σχεδόν ίσούδυναμοι, έρχονται οι σωροί του Χειμώνος και του Θερούς και τελευταίος, πολύ μικρότερος, ό σωρός του Φθινόπωρου. Οι του πέμπτου σωρού άρνούνται ψηφοφίαν μίαν Έποχήν-Βασιλίσσαν, θα έπρεπε να ανακηρύξωμεν την Άνοιξιν. Αυτή έχει τους περισσότερους φίλους, λάτραις και θαυμαστάς.

Πρώτον λοιπόν βραβεΐον, ή Άνοιξις, ή οποία παρακαλείται να στείλη την φωτογραφίαν της. (Η εύφυλογία δεν είνε ιδική μου) είνε από την έξυπνοτάτην άπάντησιν της Πτερωτής Καρδίας, ή οποία όμως προτιμά τον Χειμώνα.) — Δεύτερον βραβεΐον (έξ ίσου) ό Χειμών και το Θερος. Και τρίτον βραβεΐον το Φθινόπωρον.

Αλλά άρά γε ή πλειοψηφία έχει εδω καμμίαν σημασίαν; Την ύπεροχήν πρέπει άρά γε να δώση το πλήθος των φίλων, ή μάλλον ή ποιότης των; Αν π.χ. το Φθινόπωρον το αγαπούν όλιγοι, πολύ όλιγοι, άλλ' αν οι όλιγοι αυτοί είνε οι εκλεκτότεροι, — άνθρωποι μ' έξαιρετικήν εύαισθησίαν, με

ποιητικήν ψυχήν, με καλλιτεχνικόν μάτι, — τότε το Φθινόπωρον δεν πρέπει να πάρη το πρώτον βραβεΐον; Ίσως. Αλλά αν οι φίλοι της Άνοιξεως διαμαρτυρηθούν και σηκώσουν επανάστασιν; Ως περισσότεροι, δεν θα πνίξουν τους άλλους με τας φωνάς των, δεν θα έπιβληθούν με τον αριθμόν των; Είτε δικαίον έχει, είτε άδικον, ή πλειοψηφία είνε ή ισχύς, και ή πλειοψηφία νικά... Εύτυχώς δεν πρόκειται να ανακηρυχθή καμμία έποχή Βασιλίσα, και δεν είμεθα υποχρεωμένοι να λύσωμεν το άκαθώδες αυτό ζήτημα. Απλώς θα περιορισθώμεν εις τας Άπαντήσεις και θα ιδώμεν ποία είνε αξία Βραβεΐου, — άδιαφορον αν ή Έποχή, την όποιαν προτιμά ό διαγωνιζόμενος, είνε πλειοψηφούσα ή μειοψηφούσα.

Αρχίζω από τον πέμπτον σωρόν, από εκείνους που εύρίσκουν έξίσου ώραίαις όλας τας έποχάς ή έξίσου κακάς, (διότι υπάρχουν και τέτοιοι: άπαισιόδοξοι). «Όπως ό Νέρων — λέγει ή Αλώπηξ της Μυτιλήνης, — επεθύμει να είχαν όλαί αι γυνήκες μίαν κεφαλήν διά να ήμπορέση να τας φιλήση όλας, ούτω και εγώ θα έπροτιμούσα να πειλάμθανα συνηνωμένα τα θέλητρα, τα κάλλη και τας άπολαύσεις και των τεσσάρων ώρών του Έτους». Είς την Αλώπηκα της Μυτιλήνης παρατηρώ ότι ό άγριος Νέρων δεν ήβγχετο αυτό ακριβώς, αλλά κάτι αντίθετον: δηλαδή να είχαν όλοι οι άνθρωποι μίαν κεφαλήν, διά να ήμπορέση να... την κόψη.

Το Ίουσιπεδός Άστν επίσης ζυγίζει χωριστά όλας τας έποχάς και επιλέγει: «Η κρίσις έτελείσασ' όλαί αι ώραι είνε κατ' έμέ ίσαι μόνον ή ώρα που θα περιμένω τ' άποτέλεσματα της 23ης Κυριακής θα είνε νομίζω άνωτέρα». Αυτό πλέον θα μās το γράφη κατόπιν!

Ο Βοιωτός της Έλευθερίας φοβείται μήπως, αν ειπή ότι προτιμά μίαν έποχήν, τον έκδικηθούν αι άλλαι: π.χ. το Φθινόπωρον με ύγρασίας και ρευματισμούς (από τώρα); το Θερος με ήλιόσεις, ό γέρω — Χειμώνας με παγετούς κτλ. Όταν αδιά τον φθόν των Ίουδαίων άρνεΐται ψηφόν ύπερ

της Άνοιξεως, την όποιαν φαίνεται κατά βάθος προτιμά. Το Χρυσόπαιδο άπαντά άφελέστατα με τους στιχους αυτους:

Είνε ώραίο το Καλοκαίρι
Με τες τώσες του ήδονές,
Τό γλυκό του άεράου
Και... με τες Διακοπές.

Μου άρέσει κι' ό Χειμώνας
Με τα χιόνια τα πολλά,
Με τα κρύα, τες βροχές του
Και με... την Πρωτοχρονιά.

Ποίαν έποχή να εκλέξω
Δεν είξεύρω να σου ειπά,
Αφού όλες μου άρέσουν
Κι' όλα τους τα άγαθά.

Αυτήν την γενικήν προτίμησιν δι' όλας τας έποχάς, ή την άμνησίαν της εκλογής, εκφράζουν άκόμη, το Σήμα της Διαπλάσεως, το Νυκτολούλουδο, ό Μέγας Κωνσταντίνος, ό Άγγελος Αδωνιός, ό Ύμνος της Έλευθερίας, ή Έλληνική Πατρις, το Μελαγχρονό Έλληνοπούλο, ό Αδ-

ιονόμος, το Ναυτόπουλο της Υδρας (εμμέτρως), το Ζήτω ή Ένωσις (επίσης εμμέτρως), το Δεσβιακόν Άνθος, ό Ροδοδαφνοειφανωμένος Ηρώς, το Μέγα Ρεύμα και ή Παλλάς, ή οποία ψάλλει:

Τις ίδιες κάθε έποχή
Τις ίδιες χάρες χαίρει
Φθινόπωρο και Άνοιξη
Χειμώνας, Καλοκαίρι!

Πολύ εκλεκτοί όλοι αυτοί οι επιστολογράφοι, και τρεις άκόμη εκλεκτότεροι, δηλαδή: ή Παιδική Χαρά (που τρέμει σαν φθινοπωρινό φύλλο μη την πετάξω στο καλάθι), ή Έλευ-

«Την μητέρα μου ε' τη μέση...» (Σελ. 404, στ. 6.)

νιδς Παρθένος (ή οποία επιλέγει: «μαγεία, μαγεία και αι τέσσαρες έποχαί εύτυχής ό δυνάμενος να διέγεται αυτές άνευ θλίψεως και ψυχικής όδύνης») και ή Ιδιότροπος Ξανθούλα, ή οποία διηγείται τόσον εύμορρα μίαν ιστορίαν... Αλλά πού τόπος να αντιγράψω όλας αυτας τας απαντήσεις! Ίσα-Ίσα ή κυρία Διαπλάσις μου έμήγυσε ότι το φύλλον αυτό είνε το τελευταίον, ότι πρέπει να περιλάβη πολλά πράγματα, και ότι κατ' ανάγκην πρέπει να είμαι σύντομος.

Σύντομος, μάλιστα. Αλλά πώς να παρατρέξω μίαν τόσο έξυπνην επιστολήν σαν του Μάριουτος της Έλευθερίας! Ακούσατε πώς αρχίζει: «Φθινόπωρο. Κάθημαι κάτω από ένα δένδρο. Δύσκολο να σας πώ και τ'ονομά του, διότι δεν έχει φύλλα... Φύρω μου φύλλα κτρινιασμένα του Φθινοπώρου, και φύλλα άσπρα... της Διαπλάσεως. Και σκέπτομαι, και φιλοσοφώ, την έποχήν αυτήν των δύο Φ, δηλαδή των Φρούτων και της Φιλοσοφίας...» Έως εδω. Δεν έχει τόπον και ή λύπη μου είνε μεγάλη... Τι να ειπω όμως και διά την άπάντησιν του Κετριού; Φαντασθήτε όλόκληρον σύγγραμμα... εικονογραφημένον. Μόνη αυτή με τας εικόνας της ήμπορούσε να πείση δλην την Κυριακήν... Τι να κάρω! Θα περιορισθώ εις μικράν περιλήψιν και εις δύο μόνον εικόνας. Το Κετριό λοιπόν συναντά τον Χρόνον, ό όποιος το παίρνει εις τα πτερά του και το περιφέρει εις τα καλάτια δλων των Έποχών. Αλλά καμμία δεν του άρέσει. Παντού βλέπει κακά, μαρτύρια, βάσανα... Από τ' άνω — ντοπι των βα-

ρσιών του φθινόπωρου, που επισκιάζονται δια τὰ νέα κρασιά «μὲ κρότους σὰν τὸ βομβαρδίζεσαι τὸ Πόρτ—Άρθούρ», ἕως τὰ κουνούπια, τὴν ζέστην καὶ τὴν λειψυδρίαν τὸ θέρος, τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸς ἐπιματρον καὶ τὰς ἐξετάσεις τῶν Σχολείων, — ἕως τὴν σάββαν τῶν παιδικῶν χορῶν τοῦ χειμῶνος, καὶ ἕως τὰς ἀπρόοπτους βροχὰς, μὲ κατὰ ἀπροσδόκητὰ φιλοδωρήματα τῶν χειλιδῶν τῆς ἀνοιξέως... Τίποτε δὲν παραλείπει. Καὶ τόσον εἶνε παραπονιάρης καὶ πεισματάρης, ποῦ ἐπὶ τέλους θυμῶν καὶ ἰ γέρω—Χρόνος καὶ, φωνάζων «—Ὅλα εἶνε καλὰ ἀφοῦ εἶνε δικὰ μου!» τὸν ἐκσφενδονίζει εἰς τὸ χάος... Τότε τὸ Κεντρί πίπτει... ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ... ἔφυγε.

Ἴδου τώρα διὰ τὰ κρίνετε καὶ δύο—μύνον δύο,—ἀπὸ τὰς σαράντα (ἀρ. 40) γελοιογραφίας, ποῦ συνοδεύουν αὐτὴν τὴν ἔξοχον ἀπάντησιν. Ἡ μία παριστᾷ τὴν πῆσιν τῶν ἐξετάσεων (ἀχ! τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο μαθητικὸ κεφάλι, τί τραγικὸ ποῦ εἶνε καὶ πᾶς τὸ λυκάται κανεὶς!) καὶ ἡ ἄλλη συμβολίζει τὴν λειψυδρίαν τοῦ θέρους, ὅταν «σκόλοι καὶ ἄνθρωποι μὲ κρεμασμένας γλώσσας συνάπτουν ὀμηρικὰς μάχας διὰ μίαν σταγόνα ὕδατος.»

Μετὰ τὸ ἴδιον ἐπάνω—κάτω πνεῦμα τοῦ Κεντρίου—ἀλλὰ χωρὶς εἰκόνας, — εἶνε γραμμένη ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀμμήτου Γελοιοποιῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁμοῦς προτιμᾷ τὴν ἔμμετρον ἀπάντησιν τοῦ Θύματος τοῦ Φθόγου. Ἄξιζε τὸν κόπο:

Κυτῶν χειμῶνα, μᾶνα μου! καὶ ἀρχίζω νὰ κραιπνά. Θέρος κυτῶν, μανούλα μου, καὶ ἀπὸ τὴ ζέστη λιώνω. Ὅσο δὲ γιὰ φθινόπωρον καὶ ἀνοιξί—βλαστήματα καὶ ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα καὶ λίγα προτερήματα. Ἄνοιξι, λουλουδά πολλὰ, σαρκωστί, γηστεία, Κι' ἂν εἴς κανένα φρέσκο αἰγὸ, οὐ, εἶνε ἀμαρτία. Καὶ ψεύτικη πρωταγριλιά, Μᾶς μὲ φασαρίες, Καὶ ἄλλες τέτοιες μιόλικες, ἂν θές, σαχλαμαρίες. Θέρος ζεστό, καρτὸ, ψητὸ, τηγανητὸ ἂν σάρσει, Φαρρεὶς πᾶς ὅ, οἱ κερανοὶ στὰ μούτρα σου ἔχουν πέση.

Φθινόπωρον, κακόκαιρος, σὲ πᾶνι τὸ σινάχι, Ποῦ νὰ τὸ πάρη ὁ δαίμονας καὶ κακοχρονονάχη.

«Φορτωμένος μὲ χίλια ὄραια δῶρα...» (Σελ. 404, στ. 6')

Ἀπὸ τὸν κουτσο-Φλέβαρο ἴσα μὲ τὸν Γεννάρη. Κι' ἀπὸ τὸ Μᾶη τὸν κρελὸ ὡς τὸν στραβὸν Ἄρκιλη, Θεοὰ τὸς βροχὰ ἴσα μὲ ποῦ νᾶβγουν δύο ἥλιος. Κι' ὡς ποῦ νὰ γίνω βάρουχος μ' εἰκοσιπέντε σπλήνες, Ὁ, νὰ καθῆτε ἐποχές! οὐ, νὰ καθῆτε μῆνες!

Καὶ μὲ τὸ ἀστειὸν αὐτὸ ποίημα ἀλὰ Σουρῆ, τελειώνει ὁ σωρὸς τῶν ἀψηφιστῶν, διὰ νᾶρχίσουν οἱ σωροὶ ἐκείνων ποῦ ψηφίζουν μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας Ἐποχὰς ὀρισμένως.

Ἄς πάρωμεν πρῶτα τὸν Χειμῶνα. Ἐνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ ἔχει, βλέπετε, κάθε δικαίωμα νὰ προηγηθῆ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, γέρω—Χειμῶνα. Νὰ ἴδωμε τί σοῦ φάλλουν οἱ φίλοι σου καὶ διατὶ σὲ προτιμοῦν. . . Καὶ νὰ πρῶτα—πρῶτα τὸ Καυκάσι: «Ὅλες τὲς ἐορτές, λέγει, ὄλες τὲς διασκε-

δάσεις, τί Χριστούγεννα, τί πρωτοχρονιές, τί ἀποκριές, τί, τί, τί... τὲς ἔχει μαζέψει ὁ Χειμῶνας. Καὶ θὰ προτιμοῦσα τὸν Χειμῶνα, ὅπως θὰ τὸν προτιμῶ τοῦ χρόνου ποῦ θᾶχω τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, γιατί τᾶρξ δὲν μπορᾶ νὰ τὸν καταλάβω ὅπως πρέπει. . . Ἄκουσε μιά φορά, πέρου, πῶς τὴν ἔπαθα: Ἦταν ἡ τελευταία ἐβδομάς τῶν Ἀποκριῶν. Πότ' ἔδω μιά ἀπογευματινὴ, πὸτ' ἐκεῖ ἕνας παιδικὸς χορὸς, πότε στὸ σπίτι μας δεχόμεθα μασκαράδες. . . ποῦ μυαλὸ γιὰ μελέτη! Κ' ἐνῶ στὸ σχολεῖο ὁ κατάλογος γέμιζε μηδενικούρες, στὸ σπίτι ὅση ὥρα ἔμενα, παρασκευάζων καὶ τροποποιῶν τὰ ντομνὸ μου, κλειδονόμουνα στὴν κάμαρα καὶ υπετίθετο ὅτι διαβάζω. . . Φαίνεται ὁμοῦς πῶς τὰ μυρίστηκε ἡ μητέρα μου, καὶ γὰ σοῦ τὴν ξεπροβάλλει ἕνα πρῶτὸ στὸ σχολεῖο. Πῶς μούρθ' ἐκέλην τὴ στιγμὴ, οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πᾶω ἀμέσως καὶ κρύβομαι σὲ μιά ἀποθηκούλα, ποῦ εἶνε πλάι στὸ Γυμνασιαρχεῖο, καὶ ἀπὸ καὶ, μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὴν κλειδορότρυπα, βλέπω τοὺς καθηγητὰς, ποῦ καθέννας ἔλεγε τὰ δικὰ του, καὶ τὴν μητέρα μου στὴ μέση μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα... Πῶς μπῆκα κείνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι καὶ τί ἔβγαλε ὡς τὸ βράδυ, ἀδύνατο νὰ σοῦ περιγράψω! . . . Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τοῦ χρόνου, ὡς τὰς ἐξετάσεις, ἦμαυ ὑποχρεωμένος νὰ διαβάζω, εἶχα δὲν εἶχα μάθημα, πέντε ὥρες τὴν ἡμέρα μπροστὰ στὴ μητέρα μου... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς προβιάστηκα, καὶ τοῦ χρόνου πᾶ θὰ εἶμαι σὰν τὸν Ἀκέραιον Ἄετόν, ποῦ ἔρχεται κάποτε μὲ τὰ πολιτικὰ στὸ Γυμνάσιον καὶ τὸν ζηλεύωωωω. . . Τότε θὰ καταλάβω τί ἀξίαν ἔχει ὁ Χειμῶνας.»

Οἱ ἄλλοι τοῦ σωροῦ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διηγούνται τέτοιαις ἱστορίαις, ἐκθειάζουν τὰ προτερήματα τοῦ Χειμῶνος ποῦ ἔρχεται φορτωμένος μὲ χίλια ὄραια δῶρα (Σημαῖα τῆς Ἐπαναστάσεως), ποῦ χαρίζε τὰς παγοδρομίας, καὶ τὰ παιγνίδια μὲ τὰ χιόνια (Ποντίας Ἀῦρα), ποῦ ἔχει τῶσε ἐορτὰς διὰ νὰ διασκεδάσωμε (Περσὴν Καρδία), ποῦ τὸν συναντῶμεν «ἐφημέρως» εἰς τὰ κλιματὰ μας καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦμεν περισσότερο (Τῆς Φοῦκτις τ' Ἀργιοιολούλουδο), ποῦ ἐξελισσεῖ τὰ μεγαλοπρεπέστερα φαινόμενα τῆς φύσεως, θυσέλλας, βροχὰς, τρικυμίας, πλημμύρας, καὶ ἔπειτα ἡμερίαν καὶ γαλήνην ἀνοιξέως, (Μυστηριώδες Μέλλον), ποῦ μᾶς δίδει ἄεστοὺς—ζεστοὺς λουκουμάδες καὶ μελίρριτα σαλιεὶ βραστόν (Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν), ποῦ δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ οὔτε μὲ κουνούπια, οὔτε μὲ φύλλους, οὔτε μὲ κορέους (Φιλελευθέρω Κοῦσσα), ποῦ μᾶς ἐμπνέει τὴν φιλανθρωπίαν, τὸν οἶκτον πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, καὶ ποῦ κάμνει τὴν γαϊτάν νὰ διηγητᾷ τόσον εὐμορφα παραμῦθια, (Ἑλληνικὸς Παιάν, εἰκονογραφημένος), ποῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ περνοῦμε τοὺς ποταμοὺς πεζῇ καὶ νὰ γελοῦμε τόσον μὲ τὴν γλώστρα ἐπάνω εἰς τὸν πάγο, (ἀλλ' αὐτὸ βέβαια εἰς τὰ βόρεια κλιματὰ, ὅπου ζῆ τὸ Ἰερὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἔθνους), ποῦ εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Ἑκκλησίας μὲ τοὺς ὄρατους ὕμνους, τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κλπ. (Βυζαντινὸ Ἄηδόνι, τὸ ὁποῖον φάλλει ὄραιότατα) ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάθηται ἔστα ζεστὰ, γὰ φῆνη κάστανα καὶ γὰ διαβάξῃ Διάπλασιν (Γυμνάσιον Μυτιλήνης, εἰκονογραφημένον καὶ αὐτὸ), καὶ τέλος ποῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ. . . ξεσπαθῶμεν ἐυκολώτερα, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ μᾶς δίδει σφρῆγος καὶ ζῶην, ἐξ ἄλλου ὄλοι οἱ γνωστοὶ μας εὐρίσκονται κοντὰ μας, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι διασκορπίζονται, (Ὁραία Ἑλλάς).

Ἦνε καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι λέγουν τὰ ἴδια. Ἡ Ὁρεὰς τῆς Χίου ὁμοῦς ἀγαπᾷ τὸν χειμῶνα διὰ λόγους

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Λάτρου τοῦ

διαφορετικοὺς καὶ προσωπικοὺς. Παραδείγματός χάριν διότι χειμῶνα ἀνέρωσαν ἡ γλυκεῖα τῆς ἀδελφούλα, διότι χειμῶνα ἀνεχώρησεν ὁ ἀδελφός τῆς νὰ σπουδάσῃ (ποῦ τόσον τὸ ἐπιθυμοῦσε), καὶ διότι χειμῶνα ἐπάναθε τὸν μεγαλειερόν τῆς ἀδελφὸν μετὰ ὀκτὼ ὀλοκληρὰ χρόνια! Ἄλλὰ προπάντων διότι «τὸν ἐστερήθη, ζῶσα τώρα εἰς τόπον ὅπου σχεδὸν δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ μεγάλη τῆς ἐπιθυμία νὰ κρούσῃ ὄλιγον, τὴν κάμνει νὰ φαντάζεται εὐτυχεὶς τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν κλιματῶν, ποῦ τῆς φαίνονται σὰν πουλάκια μέσα στὲς φωλῆς τῶν καὶ τοὺς ζηλεύει ποῦ ἔχουν τόσον μεγάλον χειμῶνα.» Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν τοὺς ζηλεύω καθόλου...

Πολὺ καλογραμμῆν εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Παρνασοῦ. Ἐκθειάζει καὶ αὐτὸς ποιητικῶτατα τὸν Χειμῶνα, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος λέγει: «Ἐν τούτοις καὶ πάλι θὰ ἐπιθυμῶν πολὺ νὰ ἔλθουν τὰ πουλιά, ἡ γῆ νὰ βγάλῃ χορτάρια καὶ ν' ἀνθήσῃ, νὰ γίνῃ ζέστη καὶ κατῶπιν νὰ φᾶμε ὄλα τὰ ὀπωρικά.» Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνθρώπιον! Τὸν Χειμῶνα ἐπιθυμεῖ κανεὶς τὴν Ἄνοιξιν, καὶ τὴν Ἄνοιξιν ἐπιθυμεῖ τὸ Θέρος. «Νύκτα μεθ' ἡμέραν» τελοςπάντων! . . .

Τὶ νᾶντιγράψω τώρα ἀπὸ τὴν ἔμμετρον ἀπάντησιν τοῦ Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ; Καὶ τὰ δεκατρία τοῦ τετραστιχα; Ὅα ἦτο πολὺ. Νὰ διαλέξω μερικά; Ὅα ἦτο δύσκολον. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὸν ἐπιλογον, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρει τοὺς ἀντιφρονούντας, διότι ὁ φίλος μας τοὺς προκαλεῖ . . . εἰς μονομαχίαν:

Ὅτινος δὲν τοῦ ἀρέσει Ὁ Χειμῶν καὶ τὸν προσβάλλει, Ἄ, parole d' honneur σὰς λέγω, Πῶς μαζί μου θὰ τὰ βάλῃ.

Νὰ ἴδωμε λοιπὸν πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξῃ ὁ γεννάδας Λευκοκυμάντος Αἰγιαλός, διότι δὲν εἶνε ὄλιγοι ὅσοι τὰ ἔχουν μὲ τὸν Χειμῶνα. Καὶ πρῶτα—πρῶτα εἶνε αὐτοὶ ποῦ προτιμοῦν τὸ ἄκρον ἀντίθετον, τὸ Καλοκαίρι. Τί μεγάλος σωρὸς! Καὶ ἀτελειώτος σὰν τὲς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ... Εὐτυχὸς ποῦ πολλοὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις εἶνε μισομουτζουρωμένα ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ τὰς παραλείψω.

Οἱ ἄλλοι, οἱ ἐδανάγνωστοι φίλοι τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶνε οἱ ἐξῆς: Ὑπερήφανος Φοῦνιξ, Διηγήροτος τῶν Συνδρομητῶν, Ἰαπόνης τῶν Λευκῶν Ὁρεῶν, Ἑλληνίς, Ἀροσολοιμένη Χουσαυγὴ (μὲ στίχους), Ἀύρα τοῦ Ὁμήρου, Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, Ἀσῆς, Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, (ἂν καὶ αὐτῆς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Θέρος, τῆς ἀρέσει ἡ Ἄνοιξις), Ἰωάννα Ἀδων καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι. . . Καλοὶ ἐπιστολογράφοι ὄλοι εἰς τὰ γράμματά των ὁμοῦς, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασαν αἱ ἀδελφαὶ μου, δὲν βλέπω σημειωμένον τίποτε μὲ κόκκινο μελάντι.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Λάτρου τοῦ

Ἄπειρον εἶνε σημειωμένη ἡ ἐξῆς ὄραία παρατήρησις: «Ἄν πρὸ ἀργὰ μπορῆ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὰ θέλητρα τῶν ἄλλων ἐποχῶν, τώρα ὁμοῦς ὅπου τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε τὸ σχολεῖον καὶ τὰ γράμματα, καὶ ἐπομένως ὄλα μας τὰ ὄνειρα τείνουν εἰς τὸ καλοκαίρι, νομίζω δεῖ καμμία ἄλλη ἐποχὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς καλλίτερα».

Ὡς συμπλήρωμα, ἔρχεται ἡ ἐπίσης ὄραία παρατήρησις τῆς Κυρίας Σκαροφαλοῦρας: «Ἡ ἀνοιξις εἶνε ὄλιγὸ θᾶ. Ἄμα τελειώσω τὰ μαθήματα, θὰ κάμω αὐτὸ, θὰ κάμω ἐκεῖνο, θὰ πᾶμε ἐδῶ, θὰ πᾶμε ἐκεῖ. . . Τὸ καλοκαίρι ὁμοῦς εἶνε ἡ ἐκτέλεσις ὄλων αὐτῶν τῶν θᾶ, εἶνε ἡ πραγματοποιήσις ὄλων τῶν ὄνειρων τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἀνοιξέως».

Τὸ Περσὸν Ὁνειρον τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ἐἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς καρδιάς μου τὸ θέρος μὲ τὲς ποιητικὰς του νύκτες, ἐποχὴ ποῦ αἰσθάνομαι τὴν Ζωὴν καὶ αἰσθάνομαι τὸν Θέον».

Μέσα εἰς ἕνα ὄρατον πλαισίον ἀπὸ πασαλιές(;) καὶ πουλάκια, ἡ Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα καλλιγράφει αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Ἥλιος ζεστός σκορπίζεται ἴστην πλάσι Καὶ κάτω ἀπὸ δεντράκι ἐσπλωμένος Θωροῦ πᾶς θάμαι πάντα δροσισμένος Κι' ὁ κόσμος ἀπ' τὴ ζέστη νὰ χαλάσῃ.

Θέρος! Τὰ χρυσοκίτρινα στάφυλια Ἰστὸν κάμπο πέρα βλέπω νὰ τραγᾶνε Λογιῶν λογιῶν γλυκὲς φωνὲς σκορπᾶνε Τὰ φτερωτὰ ἀπ' τὰ γλυκὰ τοὺς χεῖλια

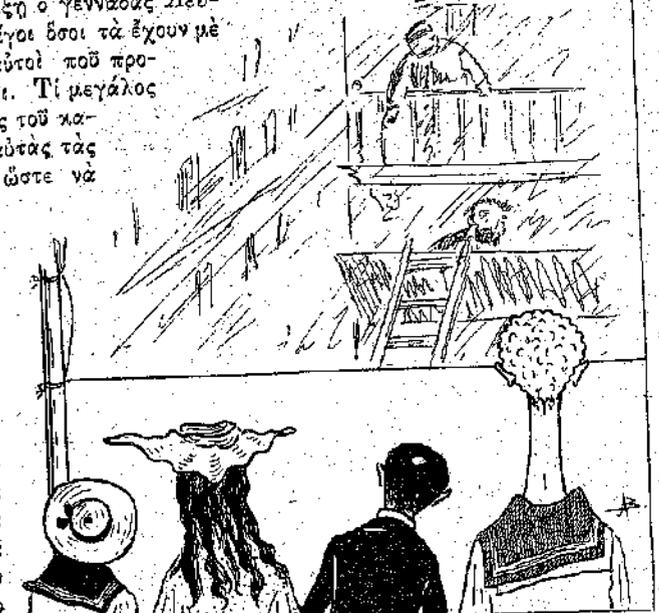
Τὸ θέρος προτιμῶ, αὐτὸ μ' ἀρέσει, Αὐτὴ εἶν' ἡ πῶ καλὴ ἐποχὴ τοῦ χρόνου, Αὐτὴ γιὰ τὸς καλὸς καύμου καὶ πόνου Κι' ὁ κόσμος βασιλεῖ ὡς τὸ καλέσῃ.

Ὁ Πόθος τῶν Ἑλλήνων ἤθελε νὰ ἦτο ἔξοχος ποιητὴς διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὰν θερινὸν Ἥλιον, ὁ ὁποῖος ζωογονεῖ τὸν κόσμον μὲ τὰς φλογεράς του ἀκτίνας—ἂν καὶ τὸ παραξηλώγη κάποτε ὁ εὐλογημένος, —περιορίζεται δὲ εἰς τὸ νὰ τὸν θαυμάξῃ ὅταν βλέπῃ τὰ ἔργα του, αὐτοὺς ὄρατους καρποὺς, τὰ ἀπέραντα χωράφια μὲ τὰ χρυσοκίτρινα στάχυα κλπ. Σκέπτεται δὲ ὅτι τὸ θέρος ποῦ δὲν ἔχει ὑπερβολικὴν ζέστην εἰς τὰ κλιματὰ μας, μὲ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν διακοπῶν, ἀποτελεῖ δι' ἕνα μαθητὴν «τῶν ἀγαθῶν τὸ θεϊότερον».

Ἄλλ' οἱ περισσότεροι δὲν ὁμιλοῦν οὔτε διὰ τὸν καυστικὸν ἥλιον τὸν ζωοδότην, οὔτε διὰ τὰς καλλογὰς τῆς θερινῆς ἐξοχῆς. Αὐτοὶ ἐξυμνοῦν τὰς διασκεδάσεις τῆς πόλεως, τὰς ὁμοῦς τὸ καλοκαίρι ἔχουν ὄλον τὸν καιρὸν ν' ἀπολαμβάνουν. Ἐν-

«Στὴν ἐξέδραν τοῦ Παλήρου...» (Σελ. 406.)

«Τὸ Ζάππειον μὲ τὸν κινηματογράφον...» (Σελ. 406, στ. α')

νοείται δὲ εἶναι Ἀθηναῖοι, διότι μόνον ἴσως εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ θερινῇ ζωῇ εἶναι διασπαστικώτερα ἀπὸ τὴν χειμερινῇ. Ὁ Χάχας π: χ: ἀνακράζει: «Εὐλογημένος ὁ ἐφευρέτης τῶν διακοπῶν!—Γιὰ ἕνα χάχα ὑπάρχει ὠραιότερα ἐποχὴ; Γέλια, γλέντια, θέατρον, λουτρά, Φάληρον κτλ. Ὡ, τὸ χρυσοῦ τὸ Φαληράκι! Μόνα ποῦ τὸ συλλογίζομαι καὶ μὲ πιάνει μουῖρα. Ὁ Χάχας ἐστὶ ἀλογάκια, ὁ Χάχας ἐστὶν ἔξεδρα, ὁ Χάχας ἐστὶν Ταραντέλλα. Γέλια, γέλια! Νὰ χρυσοῦ ἐποχὴ! Νὰ συνεδριάσεις τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητας παρὰ θιν' ἄλλος. Χά, χά, χά.»

Γέλια καὶ τὸ Ἀφροάκινο, ἀταλείωτα γέλια κάμνει ἐστὶν ἔξεδραν τοῦ Φαλήρου, ὅταν σουλατσάρῃ μὲ τὰς φιληνάδας τῆς καὶ βλέπῃ «ἕνα Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας αἰωρούμενον εἰς τὰ περίπτερα τῆς ἔξεδρας (:) ἕνα Μέλλοντα Διπλωμάτην ποῦ ἐνειροῦνται ἴσως τὸ ἐναίριον ταξίδιον τῆς προπαραλθούσης Κυριακῆς» ἕνα Ἀριεὶλ χαριέστατον ποῦ θὰ φιθυρῆ βέβαια: «ἀγέλη ἀρνάδων ποῦ περνοῦν...» μίαν Τρολλὴ Ψυχὴ (μὰ τί τρολλή!) τὰ τριγυρῆ κωμικώτατα καὶ νὰ φωνάζῃ σὲ κανένα συνδρομητῆ: «Θές νὰ μάθης τὸ Ψωμί μου; Νὰ το! ἔμπρός σου εἶνε! ὄχι, πίσω! γύρισε! νὰ ἐκεῖ—κάτω στήν ἀκρῆ... ὄχι! ἐστὶ μέση! ... νά, τώρα γυρῶ... οὐφ, πάλι ἔφυγε!»

—Καὶ ὑστερ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά, νὰ συλλογίζεσαι ὅτι ἐρχεται τὸ φθινόπωρον καὶ πλακώνει ὁ γέρω-Χειρῶνας!...

Καὶ ἡ Παιδικὴ Ἀνάμνησις ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἀθηναϊκὸ καλοκαίρι διὰ τὰς ποικίλας του διασπαστικότητας, διὰ τὰ Φάληρα «ὅπου κάθε ἀπόγευμα συναθροίζονται φίλοι καὶ φίλαι τῆς Διαπλάσεως καὶ γίνεται τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος», καὶ διὰ τὸ Ζάππειον μὲ τὸν κινήματογράφον, «ἄλλο πάλιν κέντρον τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως».

Τὸ Ὑπερ Πατρίδος, τέλος, —διότι ἐδῶ τελειώνουν οἱ προτιμῶνες τὸ Καλοκαίρι, —περιγράφει καὶ αὐτὸ μὲ μεγάλην ζωηρότητα μίαν συνεδρίασιν τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητας εἰς τὴν ἔξεδραν τοῦ Φαλήρου, ἢ δὲ ὠραία εἰκὼν τοῦ κ. Βώττη, ὅπου θάναγνωρίσετε πολλοὺς ἀθηναίους φίλους μας, ἐνεπνεύσθη κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ὑπερ Πατρίδος.

—* * *
Αὐτοὶ εἶνε οἱ φαιδροί. Τώρα ἐρχονται οἱ μελαγχολικοὶ φίλοι τοῦ φθινοπώρου.

«Μετ' ἐνὶ μελαγχολίας, μίαν πνοὴ θανάτου σκορπιέται παντοῦ», λέγει ἡ Χάμικω, ἢ ὅποια πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔχασε τὸν πατέρα τῆς. «Χωρὶς νὰ θέλω, παρομοιάζω τὸν οὐρανὸ μὲ κάποιο πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἀρχίζει νὰ περᾷ ἡ μόλυβένια σκιά τοῦ θανάτου, καὶ ἀνατριχιάζω σὲ κάθε τὸ ἀνεύμου εὐσημα, θαρρεῖς πῶς ἐτοιμοθάνατος βογγάει... Τάγαπὸ τὸ φθινόπωρον, γιατί εἶνε τοῦ Πατέρα μου τὸ αἰώνιο μνημόσυνο, τάγαπὸ...»

Ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης ἀγαπᾷ τὸ φθινόπωρον πρῶτον διὰ τὰς φυσικὰς του καλλονὰς, «τὸ ἡδὺ καὶ μελαγχολικόν

θελγητρὸν τῶν ὁποίων εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θέλῃ καὶ σαγινεῖσαι χαρακτῆρα ὡς τὸν ἰδικόν του», καὶ δευτερον διότι εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνοίγματος τῶν Σχολείων, —εὐτυχία ἡμῶς, ἢ ὅποια διὰ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης παρήλθεν ἀνεπιστρεπταί, διότι δὲν εἶνε πλέον μαθητῆς.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἀγαπᾷ τὸ φθινόπωρον διὰ τὴν ποικιλίαν του. Ἀπ' ὅλα ἐγεί: καὶ ἡμέρες καλοκαιρινῆς γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, καὶ νύκτες χειμωνιάτικης γιὰ ἐσπερίδες μὲ τὴ φλυαρία τους, ἐνῶ ἔξω βρέχει.—Κατὰ τὴν Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ ρεαλιστῆς, διὰ νὰ μὴ ἐνθουσιάζεται μὲ τὴν τὴν ποίησιν καὶ ἄλκυσιτικὴν χάριν ποῦ ἐγγυλεῖ τὸ φθινόπωρον, τὸ ὅποσον εἶνε «ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς θνησκούσης φύσεως» θὰ ἦτο, λέγει, πόλιν εὐτυχῆς, ἢ καὶ ὁ ἰδικὸς τῆς θανάτου ἐνίνοτο «σ' ἕνα πέλαιος ἡρεμίας, ἀρμυνίας καὶ κάλλους ἐξαισίου, ὅπως εἶνε τὸ κάλλος τῆς φθινοπωρικῆς φύσεως».—Τὸ Δαικροσμένο Τριαντάφυλλο βλέπει τὴν φθινοπωρινὴν φύσιν λυπημένην, καὶ τοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποῦ λυπᾶται καὶ ἀγαπᾷ τὸ φθινόπωρον διότι «εὕρισκε εἰς αὐτὸ μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὴν ἀκωνιζομένην ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου».—Ἡ Χρυσανθὴ εὕρισκε ἀνέκφραστον θελγητρὸν εἰς τὰς σιγαλὰς βροχᾶς, εἰς τὰς ὀρυκτικὰς θυέλλας, εἰς τὰς μαγευμένας χρυσανθᾶς, εἰς τὰ μελαγχολικὰ σουρουπώματα καὶ εἰς τὰς χλωμὰς πανσελήνους τοῦ φθινοπώρου. —Τὸ ἀπανάραμα τῆς πενθούσης φύσεως ἐνθουσιάζει ἐπίσης καὶ τὴν Ἐσμεράλδαν, ἄλλ' αὐτὴ, ἐκτός τοῦ μελαγχολικοῦ καιροῦ, ἐκτός τῶν ὠραίων χρυσαυθῆμων καὶ τῶν μενεξέδων, ἐνθυμεῖται καὶ τὰ φρούτα τοῦ φθινοπώρου, σταφύλια, μήλα, κάστανα, ρόδια, κωδόνια, πορτοκάλια καὶ μανταρίνια. Εἶνε δηλαδὴ ποιήτρια, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φαγοῦ... Ἡ Μακεδονικὴ Ἐλπίς ἡμῶς εἶνε πολὺ φαγοῦ καὶ διόλου ποιήτρια. Τὰς ἐποχὰς κρίνει μόνον ἀναλόγως τῶν φρούτων καὶ τῶν γλυκισμάτων ποῦ τῆς φέρουν! Προτιμᾷ δὲ ἐκείνην, ἢ ὅποια «ἀικανοποιεῖ περισσότερο τὰς ἐρῆσεις τῆς λαίμαργίας τῆς»—μὲ ἄλλους λόγους τὸ φθινόπωρον. Ἐλπίζω δὲ οἱ ποιηταὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ σωροῦ θὰ συγχωρήσουν τὴν παρεῖσακτον λαίμαργον, τοῦλάχιστον διὰ τὴν εὐλακρινεῖάν τῆς.

Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ μεγαλύτερος σωρὸς. Εἶνε οἱ φίλοι τῆς Ἀνοίξεως. Τῆς θαυμασίας ἐποχῆς ποῦ μᾶς φέρνει τὰ κεράσια (Χλόη), ποῦ μᾶς κάμνει νὰ ἐλαφρόσωμεν ἀπὸ τὰ βαρεῖα καὶ ἀνυπόφορα ἐνδύματα τοῦ χειμῶνος (Ἄβρα τοῦ Βερμίου, ἐμμετρος καὶ εἰκονογραφημένη), ποῦ ἔχει τὸν Μάρτιον μὲ τὴν 25ην Μαρτίου, τὸν Ἀπρίλιον μὲ τὸ Πάσχα καὶ τὰ κέκινα αὐτὰ, καὶ τὸν Μάιον μὲ τὴν Πρωτομαγιάν (Ἄβρα τοῦ Πηλίου), ποῦ ἐρχονται αἱ χελιδόνες καὶ τὰ ἄλλα ἀποδημικὰ πτηνὰ, καὶ ἀκτιζόντα τὰς φωνὰς των πληροῦσι τὸν ἀέρα διὰ γλυκυτάτων ἀσματῶν (Γοργαστῆρ Νίκη), ποῦ ἔχει ἀνθὴν πολλὰ, καὶ μετρίαν, πολὺ εὐχάριστον θερμοκρασίαν (Ὀδύς),

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΚΟΣ Ι. ΚΑΡΟΥΖΟΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ὀνειρὸν τῆς Πατρίδος
Εἰς τὴν 22αν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως
(*Ἴδε Διάπλασιν ε. ε. σελ. 330).

ποῦ εἶνε «μοναδικὴ ἐποχὴ διὰ τοὺς περιηγητὰς, ἀρχαιολόγους, φυσιοδίφας, νοσοῦντας καὶ ἀναρρωνύοντας, ὡς καὶ πάντας τοὺς φίλους τῆς τέρψεως καὶ τῆς ἀπολαύσεως» (Παλιὰτος Μπελφωρῆ), ποῦ ἔχει τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μὲ τὸν Ἐπιτάφιον, τὸν ὅποιον εἶσον ἀγαπᾷ ἡ ἀκολούθη ἢ Φίλη τῶν Ζῶων—καὶ τὸσα ἄλλα πράγματα καὶ θαύματα, τὰ ὅποια μὲ μεγάλην εὐχλωτίαν ἀπαριθμοῦν καὶ ἐξυμνοῦν οἱ φίλοι μας: *Μύρον τῆς Καρδίας*, *Ἀρχοντοπούλα τῶν Δευθῶν Ὀρέων*, *Κυριακοθαύματος τοῦ Εὐξείνου, Γλυκεῖα Ἑλλάς*, *Δραπέτης Ἀγγελος*, *Δαικροστέφης Σημαῖα*, *Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος* (μὲ στίχους), *Ἐαρινὴ Ἐσπέρα*, *Χουσοκίτη Ἀδύγη*, *Σημαῖα τοῦ Φωτός* (μὲ στίχους), *Ροδία*, *Φιλόπαιτος Ἑλληνοπούλα* (μὲ ἀπογομῆν βραβεῖων εἰς τὸ τέλος, ὅπως τῆς Πτερωτῆς Καρδίας), *Ἀλκίμος Νεότης*, *Εἰμαρμένη*, *Πτερωτὸς Ἀγγελιαφόρος*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Ἄνθος τῆς Ἰδῆς*, *Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης* (μὲ πολὺ ὠραίους στίχους), *Ἐσπερινὸς Ρεμβασμὸς* (καὶ μὲ μίαν εἰκονογραφίαν), *Περιοστράκι τῆς Ἰθάκης*, *Κροκόπελος Ἥως* καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοί.

«Ἡ Πίστις, ἡ Πατρίς καὶ ἡ Φύσις...» (Σελ. 407, στ. α.)

Ἀλλὰ ἡ ὠραιότερα ἀπάντησις ἐξ ὅλων εἶνε τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμίου. Ὁ φίλος μας αὐτὸς φαντάζεται ὅτι βλέπει εἰς ἕνα πανόραμα τὰς τέσσαρας ἐποχὰς, καὶ ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν Ἀνοιξιν:

«Γιερρην!... Ἐδῶ βλέπετε καὶ παρατηρεῖτε τὴν Ἀνοιξιν μὲ τάνθη τῆς, τὰ κελυθώματα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια πετοῦν χαριέστα εἰς τὰ ἀναδιώσαντα δένδρα, μὲ τὰ κελυρώματα τῶν ρυακίων, μὲ τὸν χρυσοῦ καὶ ζωογόνον ἥλιον, μὲ... μὲ... μὲ χίλια μὲ... Μετ' ὀλίγον ἐρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῶν ἱερῶν ἀναπολήσεων καὶ τῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν... Εἶνε ἡ 25η Μαρτίου. Κατόπιν ἐρχεται ἡ περίοδος τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ ἔδωμάς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα, παραλλήλως τῆς Ἀναστάσεως τῆς φυλῆς μας, ἐρχεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Πάσχα!... Ἐ, ἀρκεῖ! Ἀνοίξα καὶ μάτια μου—κλείω δηλαδὴ τὸ πανόραμα—καὶ ἀνακράζω: Προτιμᾷ τὴν Ἀνοιξιν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐορτάζουν ἡ Πίστις, ἡ Πατρίς καὶ ἡ Φύσις».

Ἡ τελευταία αὐτῆ φράσις δίδει τὴν ὑπεροχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμίου ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων, ἀλλὰ ἴσως καὶ εἰς τὴν Ἀνοιξιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐποχῶν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προτιμᾷ τὴν

Ἀνοιξιν, ἀφοῦ αὐτὴ μᾶς χαρίζει τὴν μεγαλειτέραν θρησκευτικὴν ἐορτὴν, τὴν μεγαλειτέραν ἐθνικὴν ἐορτὴν καὶ τὴν μεγαλειτέραν πανήγυριν τῆς Φύσεως. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ προτιμῶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμίου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ταπεινὸ Γιοσεμὶ [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θῆμα τοῦ Φθινοῦ. [10Ε].—Ἑλληρικὴ Φουστακέλλα [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατακίαι [7Ε].—Δάφνης τοῦ Ἀπείρου [7Ε].—Κυρία Σκαρφαλόστρα [6Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Πτερωτὴ Καρδία.—Χουσοκίτη.—Μάρτιος τῆς Ἐλευθερίας.—Ἀμύμητος Γελοκοποιός.—Ὁραία Ἑλλάς.—Θεὸς τῆς Χίου.—Ποιητῆς τοῦ Παρνασσῶ.—Ἰόθως τῶν Ἑλλήνων.—Καχίας.—Ἀφροάκινο.—Ἐπὶ Πατρίδος.—Χάμικω.—Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Ἰδιότροπος Σαπθούλα.—Ἰερὸν Ἰδαϊκὸν τοῦ Ἐθῶνος.—Βυζαντινὸ Ἀθῶν.—Γυμνάσιον Μυτιλήνης.—Δευκοκίματος Αἰγιαλός.—Παιδικὴ Ἀνάμνησις.—Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης.—Θεὸς τῆς Ἀγάπης.—Αἰμυλία Εἰμαρμένη.—Δαικροσμένο Τριαντάφυλλο.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Ἀλόγη τῆς Μυτιλήνης.—Ἰσοσφές Ἀστυ.—Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας.—Παλλάς.—Παιδικὴ Χαρά.—Ἑλληνοκίς Παρθένος.—Ἑλληρικὸς Παιάν.—Χουσοκίτη.—Ἐσμεράλδα.—Μακεδονικὴ Ἐλπίς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ ἐν [Ε] εἰς ἕκαστον:) Ὅλοι ὄσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κλίον.

ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ (τιμητικῶς): Κενεὶ [20Ε].

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ποῖον σὰς ἀρέσει καλλίτερον καὶ διατί;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δικαιοῦνται ν' ἀπαντήσουν μόνον ὄσοι—συνδρομηταί, συνδρομητρίαι ἢ ἀδελφια τῶν—θὰ ἔχουν καὶ ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1907.

Αἱ ἀπαντήσεις, —καθαρογραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὴ υπερβαίνουσαι τὰς δύο σελίδας (καπεθατὰ) συνήθους ἐπιστολῆς, καὶ ὑπογεγραμμέναι μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, —εἶνε δεκταὶ **μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου** τὸ βραδύτερον.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως **Ο ΑΝΑΝΙΑΣ**

Τὸ ὀρθιότερον καὶ χρθεῖμωτερον ὄρον τοῦ νέου ετοῦς εἶνε ὁ νέος τόμος τῆς „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ τοῦ 1906

Μὲ τὰς 416 σελίδας του—Μὲ τὰς 400 εἰκόνας του—Μὲ τὸν «Ναυτόπαιδα τοῦ Σουρκοῦφ»—Μὲ τὸ «Φεγγαρόπαιδο»—Μὲ τὰ «Ἀπομνημονεύματα Ἴπποποτάμου» κτλ. **Ἄδειος** ὁ τόμος τοῦ 1906 εἶνε ἤδη ἔτοιμος. **Χρυσόδειος** θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὀλίγα ἀντίτυπα θὰ δεθοῦν, ὄσοι θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν τόμον χρυσοδέτον, διὰ νὰ τὸν χαρίσουν τὴν Πρωτοχρονιάν, πρέπει νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των ἀπὸ τώρα.
Τιμῆται: **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. χρ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. χρ. 11.
Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβαζόντι τὸ ἀντίτυπον.

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ Σταματίνα καταλαβαίνει ἑξαφνα ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ἐκεῖνα τὰ ἀγρία νιαουρίσματα. Τρέχει καὶ ἀνοίγει τὸ καθουρδιαστήρι, καὶ τὸ ψιφινάκι, μὲ σηκωμένο τὸ μαλλί του, πηδᾷ καὶ κυλιέται μέσα στὴν κουζίνα σὰν μαυροτόπι ποῦ ἔχει τρελλαθῆ!

Μὲ τὰ ξεφωνητὰ τῆς ὑπηρετρίας, μὲ τὰ φοβερά νιαουρίσματα ποῦ ἔκαμνε τὸ γατάκι, ὅλες αἱ κυρίες τρέχουν ἀπὸ τὸ σαλόνι νὰ ἰδοῦν τί γίνεται στὴν κουζίνα.

Ἡ καλὴ γρηὰ κυρία κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν λύπη της. Τὸ καιμένο τὸ ψιφινάκι της, αὐτὸ ποῦ ἦτανε τόσο ἄσπρο, τόσο καθαρό, ἔγινε τώρα μαυρο καὶ μουντζούρικιο. Ἡ μαμμά τρέμει ἀπὸ τὴν λαχτάρα της.

— Ἀὐτὸ τὸ γατάκι, λέγει, εἶνε λυσασμένο. Μποροῦσε νὰ ξεσιῶσθ τὰ παιδιὰ, νὰ τὰ τυφλώσθ! Τί συνέβη λοιπόν; Λέγε Σταματίνα!

Ἡ Σταματίνα διηγεῖται πῶς ἔλειψε ἀπὸ τὴν κουζίνα, καὶ τί εἶδε, ἅμα ἐγόρισε.

Ἡ Λουλούκα καὶ ὁ Λουλοῦκος, μὲ τὰ ρουχὰ τους λερωμένα, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ μούτρα τους μαύρα, κατεβάζουν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τὰ μάτια τους.

«Τραβοῦν ὁ καθένας εἰς τὸ σχολεῖόν του...» (Σελ. 408.)

Ἡ μαμμά μαλώνει, καὶ ἡ φωνὴ της, αὐστηρὰ καὶ ἀλλοιώτικη, παγώνει τὰς καρδοῦλές των.

Ἦστερα στέλνει καὶ φωνάζει ἕνα κλειστὸ ἀμάξι καὶ βάζει τὰ δύο παιδιά μέσα, ἐνῶ λέγει εἰς τὴν θεὰ της:

— Δὲν τολμῶ νὰ περάσω ἀπὸ τοὺς δρόμους, μ' αὐτὰ τὰ δύο ἀραπάκια.

Εἰς τὸ σπίτι, ὁ Λουλοῦκος καὶ ἡ Λουλούκα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ σαπούνιαμα—σωστὴ μπουγάδα!—πηγαίνουν ἀμέσως στὰ κρεβατάκια των, χωρὶς φαγητό, μὲ ξερὰ ψωμί μονάχα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, γίνεται τὸ δικαστήριον. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά συζητοῦν καὶ ἀποφασίζουν διὰ λογαριασμόν των. Ἀφοῦ τὰ δύο παιδάκια εἶνε τόσο σκανδαλιάρικα καὶ ὀλοῦ νοησίες κάνουν, πρέπει νὰ πάνε εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ἔπειτα, ἅμα τὸ παιδί εἶνε ἔξ ἑτῶν, πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μοναχὰ γιὰ τὰ παιγνίδια. Ἄς φυλάξουν τὴν ὄρεξίν των διὰ τὰς διακοπὰς.

Ἡ Λουλούκα καὶ ὁ Λουλοῦκος, φορτώνονται τὰς σάκκους των, καὶ τραβοῦν ὁ καθένας εἰς τὸ σχολεῖόν του... Τοὺς εὐχομαι νὰ παίρουν καλοὺς βαθμούς, διὰ νὰ λησμονηθοῦν αἱ ἀτάξιες ποῦ ἔκαμναν ἕως τώρα!

ΤΕΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Τὸ πρῶν, ἡ Φρανσίνα ἦτο πλέον ἐντελὴς καλὰ. Ὁ πατέρας μου ὅμως, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τῆς ἐγκατέστησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ὡς νοσοκόμον τὴν σύζυγον τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἐξῆλθε πολὺ ἐνωρίς, διὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν δασκάλαν μας. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης κ' ἐγὼ ἐπεριμένεμεν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν ἕως τὴν εἰσαγγελίαν, ὅπου κατὰ πρῶτον μετέβη.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἦτο ἄνθρωπος συμπαθέστατος, μὲ πνεῦμα σπινθηροβόλον, καὶ ἐνόησε μὲ τὴν πρώτην λέξιν τὰς ἐξηγήσεις τοῦ πατέρα μου.

— Εἶνε ἀστείωτάτη αὐτὴ ἡ περιπέτεια! ἀνέκραξε γελῶν. Εἶμαι καταλυπημένος ὅμως, διότι ἐξέσπασεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς διδασκαλίσης τῶν ἀνεψιῶν σας, ἀγαπητέ μου Λαττεριέρ, ἀλλὰ θὰ συμφωνήσετε καὶ σεις μαζί μου διότι

ἡ παρεξήγησις τοῦ ἐνωμοτάρχου εἶνε φυσικωτάτη. Εἶχεν ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον κάποιου Φρίτς φὸν Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἐφωράθη κατασκοπεύων εἰς τὰ γυμνάσια στρατιᾶς, τὰ ὅποια ἐκτελοῦνται πρὸς τὸ Πόνος. Ὁ Γερμανὸς αὐτὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν ποῦ τὸν εἶχαν συλλάβῃ καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου τὸν συνήντησαν τὰ παιδιά σας ἐκεῖ διὰ τὴν διαφυγὴν τὰς ἐρεῦνας τῆς χωροφυλακῆς, ἠλλάξε τὰ φορέματά του μὲ τὰ φορέματα τῆς μίς Ρεβέκκας Σίμφων. Οἱ

Πόση εἶνε ἡ ὑπεροχὴ τῆς βρετανικῆς ἀπαθείας ἀπὸ τὴν γαλλικὴν νευροπάθειαν! Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν εἰρηκτῆν, ὅπου τὴν ἐθρηνοῦσαμεν ὅτι τὴν εἶχαν βυθίσῃ, ἡ μίς Σίμφων μᾶς ἐνεφανίσθη μὲ τὸ πρόσωπον ἀτάραχον ὡς μάρμαρον, μὲ αὐστηρὰς ἀνεπίληπτὸν παράστημα. Ἐπίστευεν ὅτι θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς φυλῆς της, ὃν ἐδείκνυε τὴν παραμικρὰν ταραχὴν. Ὁλν ὅμως αὐτὴ ἡ προσποιητὴ γαλήνη δὲν ἐκρατήθη, ὅταν ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη ὁ... Ἡλίας Ἰερεμίας... ὁ ἄλλωθεν ὀνομαζόμενος Φρίτς φὸν Βόλφ,

χωροφυλακὸς ἐφθασαν, ὅταν πλέον εἶχε πετάξῃ τὸ πουλί, καὶ, ἅμα ἔμαθαν τὸν μεταμφιεσμόν του, εἰδοποίησαν ὄλους τοὺς περίεξ σταθμούς. Ἐξηκολούθησαν τὰς ἐρεῦνας των, ἐνόμισαν δὲ ὅτι ἐπανεύθρον τὰ ἴχνη του, ὅταν ἔμαθαν τὴν δῆθεν κλοπὴν τῆς χήνας εἰς τὸ Κουρτεβοῦ, καὶ ἡ σφαλερὰ αὐτὴ ἀνίχνευσις τοὺς ἔκαμε νὰ μὴ ἀκολουθήσουν τὸν καλὸν δρόμον εἰς τὴν καταδίωξίν τοῦ κατασκόπου... Ἄλλως τε διὰ τὸ περιεργὸν τοῦ πράγματος, θὰ σὰς ἀνακοινώσω τὴν ἐκθεσίν ποῦ ἔλαβα χθὲς τὸ βράδυ, παραπολὺ ἀργὰ ὅμως ὥστε νὰ προβῶ εἰς τὴν ἀνακρίσιν τῆς συλληφθείσης.

Ὁ πατέρας μου ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσίν τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀφθένους γλωσσικοὺς σολοικισμοὺς διηγεῖτο πῶς, περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης νυκτός, ἐνῶ παρεμόνευεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, εἶδε νὰ καταβαίη ἀπὸ τὸ βαγόνι τῶν κυριῶν, μία κυρία, ἡ ὅποια τῷ ἐφάνη σὰν ἄνδρα μετρημισμένον μὲ γυναικεῖα. Ὑπόπτευεν ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κατάσκοπος, καὶ ὀρμήσας τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Ἀλλὰ ὁ ἀγκῶν αὐτὸς ἦτο ἕνας σάκκος, τὸν ὁποῖον ὁ εἰρημένος ὑπόπτος ἐγκατέλειπεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ἐνωμοτάρχου, καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ σκότους. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας του, μαζί μ' ἕνα χωροφυλάκα, εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια, ὁ ἐνωμοτάρχης εἶδε διευθυνόμενον πρὸς τὸν ναύσταθμόν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀναζητήσεών του. Ἐπλησίασε καὶ τὸ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν χιακῶ, ἐνῶ τὸ γυναικεῖον πρόσωπον ἐδομῆρδίζε τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας μὲ ὕβρεις εἰς ξένην γλῶσσαν, τὴν ὅποιαν ὁ ἐνωμοτάρχης δὲν εἰδίτασε νὰ βαπτίσῃ προσωπικῆν...

Φυσικὰ δὲν πταίει διόλου ὁ γενναῖος ἐνωμοτάρχης, παρετήρησεν ὁ πατέρας μου, θὰ σὰς εἶμαι ὅμως πολὺ ἐυγνώμων, ἀγαπητέ μου κύριε εἰσαγγελεῦ, ἂν διατάξετε νὰ μᾶς ἀποδοθῆ ἡ μίς Ρεβέκκα.

— Ἐρχομαι μαζί σας διὰ νὰ ἐξομολογῶ πᾶσαν δυσκολίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς...

Πόση εἶνε ἡ ὑπεροχὴ τῆς βρετανικῆς ἀπαθείας ἀπὸ τὴν γαλλικὴν νευροπάθειαν! Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν εἰρηκτῆν, ὅπου τὴν ἐθρηνοῦσαμεν ὅτι τὴν εἶχαν βυθίσῃ, ἡ μίς Σίμφων μᾶς ἐνεφανίσθη μὲ τὸ πρόσωπον ἀτάραχον ὡς μάρμαρον, μὲ αὐστηρὰς ἀνεπίληπτὸν παράστημα. Ἐπίστευεν ὅτι θὰ προσεβάλλετο ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς φυλῆς της, ὃν ἐδείκνυε τὴν παραμικρὰν ταραχὴν. Ὁλν ὅμως αὐτὴ ἡ προσποιητὴ γαλήνη δὲν ἐκρατήθη, ὅταν ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη ὁ... Ἡλίας Ἰερεμίας... ὁ ἄλλωθεν ὀνομαζόμενος Φρίτς φὸν Βόλφ,

ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ τὴν διεσχίζε τὸ ἀθάνατον θῆμα του, σπληζόμενον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατέρα μου. Ἡ ἔκφρασις «εἰσῆλθεν» εἶνε κάπως ποιητικὴ, διότι δὲν ἤρχετο θεληματικῶς εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην διαμονὴν ὁ ἀπόστολος. Ὁ παλαιὸς μας γνώριμος, ὁ ἐνωμοτάρχης, τὸν ἐσπρωχνε μὲ ὄχι πολλὰς φιλοφρονήσεις, ἐνῶ δύο χωροφυλακὸς τὸν ἐκρατοῦσαν δεμένον διὰ νὰ μὴ φύγῃ.

Ἐμπρὸς εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ὁ βαθμοφόρος ἔφερε τὴν δεξιάν του εἰς τὸ πέλμακον καὶ εἶπε μὲ βροντώδη τόνον:

— Συγγνώμην, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε εἰσαγγελεῖα... εἶδαμε κ' ἐπάθαμε νὰ βροῦμε ἕνα κατάσκοπον, καὶ τώρα ἔχομε δύο πιασμένους.

— Δηλαδὴ περισσεύει ἕνας, ἀπήντησεν ὁ δικαστικὸς λειτουργός, μὲ εὐθυμὸν τόνον. Καὶ ποῦ τὸ ἐξέτρωπώσατε τὸ δεύτερον πουλάκι σας, ἐνωμοτάρχα;

— Δεδομένου ὅτι ἐλάθαμεν εἰδησίαις ὅτι ἦτο κρυμμένος εἰς ἕνα νορβηγικὸν πλοῖον, εἰς τὸν ἐμπορικὸν λιμένα, ἐπρόφρασαμεν κ' ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως διὰ νὰ γραπώσωμεν τὸν κἀτηγορούμενον, τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ποῦ ἄλλαξε τὰ ἀλλόφυλα ρουχὰ του, διὰ νὰ βγῆ στὰ πανιά μὲ τὸ πλοῖον. Ἀλλὰ, καθὼς τὸ εἶπε καὶ ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς, τώρα περισσεύει ἕνας... Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ γνήσιος;

Καὶ ἔξωθεν τὸ κρανίον του μὲ τὰ δάκτυλά του.

— Τὸν ἀναγνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν μίς Ρεβέκκα.

— Ἐρωτᾶτε, ἂν ἐγὼ ἀναγνωρίζω αὐτὸν!... Ἀχ! κακοῦργε... βδέλυγμα... φρίκη! ἐξεφώνησεν ἡ Ρεβέκκα, ἔξω φρενῶν εἰς τέλος. Ὁ! αἰσχρὸς! εἶχε κλέψῃ αὐτὸς ἐνδύματα ἐμοῦ!

— Τὸ ἔκαμα ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ! ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀπάντησθ μὲ εἰρωνεῖαν ὁ πρῶν ἀπόστολος.

— Ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ἐγὼ τὰ πάντα δύναμαι νὰ συγχωρήσω... ὄχι ὅμως δύναμαι νὰ συγχωρήσω ἐξευτελισμόν... Νὰ κοιμηθῶ ἐγὼ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐγὼ, κόρη τῆς Ἀγγλίας!...

— Ἡθελον ἐγὼ λάβω τὸν σάκκον ἐμοῦ! ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ πολυθασανισμένη Ρεβέκκα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε πάλιν κἀτοχος τοῦ περιφθίμου πολυχρώμου σάκκου της, τὸν ὁποῖον τῆς ἀπέδωσαν, ἀφοῦ τὸν ἐκένωσαν ἀπὸ τὰ διάφορα πειστήρια, σχέδια δηλαδὴ καὶ κρυπτογραφικὰς σημειώσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ μέσα ὁ κατάσκοπος.

Ὅταν συνήλθομεν ὄλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, παρεκάλεσαμεν τὴν μίς Σίμφων νὰ μᾶς διηγῆθῃ τὴν Ὀδύσειάν της.

«Ἐκατάλαβα—μᾶς εἶπε μὲ τοὺς συνηθισμένους της ξενισμούς—ὅτι ἡμῖν ὀχεδὸν καλὰ, κ' ἐξεκίνησά διὰ νὰ συαντήσω τὰς δεσποινίδας Φρανσίναν καὶ Μαρίαν ἐβάδιζα κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ γαυστάμου, ἐκεῖ ὅμως ἕνας μικρὸς στρατιώτης μ' ἕνα μεγάλο τουφέκι εἶπεν εἰς ἐμέ:

— Δὲν ἐπιτρέπετε ἀδύο χωροφυλακὸς τὸν ἐκρατοῦσαν...» (Σελ. 409.)

— Πρέπει νὰ εἰσέλθω ἐγὼ.

— Δὲν ἐπιτρέπεται!

— Εἶμαι Ἀγγλὶς καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθω!

— Ἀλάργα... ἀλάργα.

«Ἐκαμα τότε τὴν σκέψιν: εἶνε ἴσως καὶ ἄλλη θύρα, καὶ ἐπήγα νὰ εὔρω αὐτήν. Ἐξαφνα δύο χέρια ἀρπάζουν ὤμους ἐμοῦ... «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, φωνάζει ὁ πολίτας, σὰς συλλαμβάνω!»

— Ἀπαγορεύω ὑμᾶς ἐγγίστε ἐμέ... θὰ παραπονεθῶ εἰς τὸν πρῶτον.

— Νὰ κἀμῃς τὰ παράπονά σου καὶ στὸν αὐτοκράτορά σου, ἂν σ' ἀρέσῃ...

— Ἡ καλὴ βασίλισσα ἐμοῦ δὲν εἶνε αὐτοκράτωρ, ἀλλὰ αὐτοκράτειρα... καὶ ἀπαγορεύω ὑμᾶς νὰ ὀμιλήτε πρὸς ἐμέ εἰς τὸν ἐνικόν.

«Τότε μ' ἐτράβηξαν δυνατὰ. Μανία καὶ ἀγανάκτησις μ' ἐκυρίευσεν, καὶ διεμαρτυρήθην ἐγὼ καὶ ἐπάλασσα ἐναντίον αὐτῶν, ὅσον ἠδύνησθ. Οἱ πολλοὶ ὅμως, χωρὶς ν' ἀκούσθουν τίποτε, ἐπήγαν ἐμὲ εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ρεβέκκα Σίμφων.

— Μὴ θέλετε ν' ἀπατήσετε τὴν δικαιοσύνην.

— Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ πατήσω τὴν δικαιοσύνην. Εἶμαι ἡ Ρεβέκκα... ἡ Ρεβέκκα Σίμφων.

«Ὅσον δυνατότερα ἐφώναζα ἐγὼ... τόσο δυνατότερα ἐφώναζαν καὶ αὐτοί. Ἐπειτα εἰδεῖσαν εἰς ἐμέ τὸν σάκκον ἐμοῦ.

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν σάκκον;

— Γές... ἡ ἀδελφὴ μου Φλόρα ἐκείνησεν αὐτὸν διὰ τὰ γενεθλιά μου.

— Πολὺ καλὰ. Ὁμολογεῖτε ὅτι ἐκλέψατε καὶ μιὰ χήνα εἰς τὸ χωρίον Κουρτεβοῦ;

— Ἐγὼ ἔαυσα τὸ πτωχὸν ζῶν, διότι ἡ κακὴ χωρικὴ ἐμαδοῦσε αὐτὸ ὀλοζώντανον, καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπληρώθη ἡ ἀξία του δέκα φράγκα.

— Δαίμπα... τὰ ὀμολογεῖτε ὄλα. Θάλογαριασθῆτε τώρα μὲ τὴν δικαιοσύνην.

«Καὶ παρέδωσαν ἐμὲ εἰς ἕνα χονδρὸν ἄνθρωπον πολὺ ἀσχημον, ὅστις ἐκλείσεν ἐμὲ εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον πολὺ σκοτεινόν, καὶ ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθην διόλου! τόσον πολὺ ἤμην θυμωμένη!...»

— Ἄμα τὸ τέλος εἶνε καλὸ, ἡ κακὴ ἀρχὴ λησμονεῖται, συνεπέραναν ὁ πατέρας μου. Ἀγαπητὴ μου δεσποινίς Ρεβέκκα, εἰς τὸ μέλλον νὰ δυσπιστήτε πρὸς τοὺς καλοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι περιέρχονται τοὺς δρόμους διὰ νὰ κηρύττουν τάχα τὴν ἐγκράτειαν, καὶ διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔλθῃ ὁ πειρασμός νὰ σὰς παίξουν κανένα ἄλλο παιγνίδι, θὰ φορτώσωμεν τὴν Φοιτητρίαν εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

Θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὴ μαζί μας σιδηροδρομικῶς εἰς τὸ Μαιν-Ροῦ. Τὸ ταξεῖδι μας δὲν θὰ εἶνε τόσον ρομαντικόν, ἀλλὰ ἀσφαλέςτερον... Καὶ μὴ διαμαρτυρηθῆτε διόλου, καλὰ μου παιδιά! Τὸ διακηρῶ ὑψηλοφώνως, καὶ ὄλοι τώρα θὰ συμφωνήσουν μαζί μου, ὅτι σὰς πρέπει τὸ βραβεῖον τῆς ποταμοπλοίας!...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐβῶ τελειώνει τὸ ἡμερολόγιον τῆς Φοιτητρίας. Ὅταν ἐκλεία εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου τὰς σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μοῦ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ τὸ συντάξω, εἶχα ὑποσχεθῆ ἐπισημότατα εἰς τὴν μικροῦλαν Ραδεγόνδην νὰ τὰ

— Μὴ θέλετε ν' ἀπατήσετε τὴν δικαιοσύνην.

— Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ πατήσω τὴν δικαιοσύνην. Εἶμαι ἡ Ρεβέκκα... ἡ Ρεβέκκα Σίμφων.

«Ὅσον δυνατότερα ἐφώναζα ἐγὼ... τόσο δυνατότερα ἐφώναζαν καὶ αὐτοί. Ἐπειτα εἰδεῖσαν εἰς ἐμέ τὸν σάκκον ἐμοῦ.

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν σάκκον;

— Γές... ἡ ἀδελφὴ μου Φλόρα ἐκείνησεν αὐτὸν διὰ τὰ γενεθλιά μου.

— Πολὺ καλὰ. Ὁμολογεῖτε ὅτι ἐκλέψατε καὶ μιὰ χήνα εἰς τὸ χωρίον Κουρτεβοῦ;

— Ἐγὼ ἔαυσα τὸ πτωχὸν ζῶν, διότι ἡ κακὴ χωρικὴ ἐμαδοῦσε αὐτὸ ὀλοζώντανον, καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπληρώθη ἡ ἀξία του δέκα φράγκα.

— Δαίμπα... τὰ ὀμολογεῖτε ὄλα. Θάλογαριασθῆτε τώρα μὲ τὴν δικαιοσύνην.

«Καὶ παρέδωσαν ἐμὲ εἰς ἕνα χονδρὸν ἄνθρωπον πολὺ ἀσχημον, ὅστις ἐκλείσεν ἐμὲ εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον πολὺ σκοτεινόν, καὶ ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθην διόλου! τόσον πολὺ ἤμην θυμωμένη!...»

— Ἄμα τὸ τέλος εἶνε καλὸ, ἡ κακὴ ἀρχὴ λησμονεῖται, συνεπέραναν ὁ πατέρας μου. Ἀγαπητὴ μου δεσποινίς Ρεβέκκα, εἰς τὸ μέλλον νὰ δυσπιστήτε πρὸς τοὺς καλοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι περιέρχονται τοὺς δρόμους διὰ νὰ κηρύττουν τάχα τὴν ἐγκράτειαν, καὶ διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔλθῃ ὁ πειρασμός νὰ σὰς παίξουν κανένα ἄλλο παιγνίδι, θὰ φορτώσωμεν τὴν Φοιτητρίαν εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

Θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὴ μαζί μας σιδηροδρομικῶς εἰς τὸ Μαιν-Ροῦ. Τὸ ταξεῖδι μας δὲν θὰ εἶνε τόσον ρομαντικόν, ἀλλὰ ἀσφαλέςτερον... Καὶ μὴ διαμαρτυρηθῆτε διόλου, καλὰ μου παιδιά! Τὸ διακηρῶ ὑψηλοφώνως, καὶ ὄλοι τώρα θὰ συμφωνήσουν μαζί μου, ὅτι σὰς πρέπει τὸ βραβεῖον τῆς ποταμοπλοίας!...

συντάξω, άμα αυτή έμάνθανε να διαβάξη. Άλλοιμονον! πρό πολλού ήδη τδ άλφαβητάριον δέν είχε πλέον μυστήρια διά τήν έξαδελφούλάν μου, και τδ «ήμερολόγιον» έκοιμάτο άκόμη θαμμένον υπό τήν σκόνην τής λήθης, όταν ένα βράδυ τού περιουσιού φθινοπώρου, ευρέθην εις τδ Μαιν-Ρού, επιτρέφω άν από έν υπερωκεάνειον ταξείδιον τής Άπωτάτης Άνατόλης. Η έξαδελφούλά μου, ώραία νέα τώρα εφκοσι έτών, άν άγαπάτε, ή τον εκεί επίσης, και, καθώς άνεσκάλευε τδ σურτάρια διά ν άνακαλύψη τήν συνταγήν ένδς γλυκίσματος, διά τδ όποιον έτρελλαινόμεθα κατά τά παιδικά λιχουδικά χρόνια μας, έβγαλεν από εκεί τδ κίτρινοσμένο τετραέδιον. Τδ έξεφυλλίσασμεν μαζί, και ή Ραδεγόνδη τόσον πολύ ηνχαριστήθη από τήν άνάγνωσίν του, ώστε με ύπερβέβωσε να εκτέλεσω παραχρήμα τήν ύπόσχεσίν μου, διά να έχουν και οι άνεψιοί μου να διαβάξουν τδ «πρώτό μου ταξείδι».

«Είμαι υποπλοίαρχος...» (Σελ. 410.)

Είς σάς λοιπόν, αγαπητά μου άνηψία, άφιερώνω αύτάς τας σελίδας, εις σάς πού μās διεδέχθητε εις τόν παλαιόν μας πύργον.

Η ζωή προδίδει χωρίς να σταματήσει, — κ' έγώ είμαι τώρα υποπλοίαρχος τού πολεμικού ναυτικού.

Ο καλός μου πατέρας, με άσπρα γένεια, με ράχιν κυρτωμένην, άντικαθιστά τόν παππού μας, ό όπολος άνεπαύθη τόν ύπνον τών δικαίων.

Η γιαγιά τρεμουλιάζει άκόμη, χωμένη εις τήν πολυθρόναν τής. Δέν ήμπορεί πλέον να μās έτοιμάξη φέτες με γλυκό, και άρκεϊται με τδ να βλέπη τήν μητέρα μου, ή όποία και αύτή έπροδιδάσθη εις τόν βαθμόν τής γιαγιάς, να έτοιμάξη με άγγελικήν ύπομονήν περισσότερες φέτες διά τδ σμήνος τών μικρών εγγόνων και μικρανεψιών, πού χαλά τόν κόσμον γύρω τής.

Φονταινμπλώ, ό Γάκωδος ένυμφεύθη τήν Μαρίαν-Ρόζαν. Αί δύο δίδυμοι έξαδέλφαι μου έκαμαν μάλιστα τούς γάμους των τήν ίδίαν ήμέραν εις τδ εκκλησάκι τού χωριού μās, ό Γκν Λαυρεντόνης έγινεν ό εύτυχής σύζυγος τής Φρανσίνας.

Ο Γιώργης κατατάχθη εις τδ σώμα τών Σπαηδών, και κατέκτησε τας έπαιχίδας τού αξιωματικού, εις μίαν έκστρατείαν εις τδ Κόγγον, έπήρε κατόπιν και τδ παράσημον τής Λεγεώνας τής Τιμής, πολεμών κατά τού μαύρου βασιλέως Βεγανζίν. Έχει ένυμφεύθη και αύτός τήν άδελφήν τού Γκν, και τδ άγοράκι του συμμερίζονται, με τά παιδάκια τού λοχαγού Γακώδου και τούς μικρούς τού Λαυρεντόνη, τήν μεγάλην τιμήν τής άφιέρωσης.

Πρός τούς άνεψιούς μου, τήν όποίαν έγγράφω εδώ, διά να βάλω «τέλος» εις «τδ πρώτό μου ταξείδι».

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
[Κατά τδ γαλλικόν τού Μ. Λαμπρογιέρ]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΛΑ Γ. ΠΕΡΠΙΝΙΑ
Βραβεύθεισα υπό τδ φεudώνυμον
«Εθνικόν Όνειρον»
Εις τόν Διαγωνισμόν τής Καλλιγραφίας
[Ίδε Διάπλασιν έ. ε. σελ. 310.]

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και σήμερα, τήν ώραν πού διαβάσετε αύτά τά απομνημονεύματα, ό δούλος σας Κολίβριος (πρώην Λεοπόλδος) είναι ό μακαριώτερος ιπποπόταμος τής ύφθλιου. Περνά καλά γεράματα στήν Σουηθρόσουπα, όπου όλοι τόν αγαπούν και τόν περιποιούνται, και αύτός όλους τούς άγαπά. Τί ωραιότερο πράγμα ύπάρχει στον κόσμο από τά τέτοια γεράματα; Ο κ. Κορνρόζ έτήρησε τήν λόγον του δύο μεγαλοπρεπείς πλάκες από άσπρο μάρμαρο, καρφωμένες εις τόν σταυλόν μου και εις τδ καλυδάκι τού Δανού Τρίλημη, ένθυμίζουσι εις όλους, με χρυσά γραμματα, ότι ήμεϊς έσώσαμε τήν αγαπητήν μας μικρούλαν Μάτζην, από τά νύχια ένδς κακούργου πιθήκου, κατά τήν τραγικήν νύκτα.

Ο γάμος τής Ηλιοπρόσωπης με τόν Τζέφ έγινε πολύ γρήγορα. Και πολύν καιρόν άκόμη θά όμιλούν, εις τδ λειβάδι και εις τήν Νέαν Όρλεάνην, διά τήν λαμπρότητα τής γαμήλιου πομπής και διά τήν γενναιοδωρίαν τού ιδιοκτήτου τής Σουηθρόσουπας!

Και να δήτε! ό γάμος δέν ήλλαξε διόλου τόν Τζέφ. Διακηρύσσει: διά τόν έαυτόν του ότι είναι ό ευδαιμονιστέρος σύζυγος τού κόσμου—όλης τής οικουμένης!—παραμένει όμως και χωρατατζής, —ό έκτακτότερος χωρατατζής τής Συμπολιτείας, και ό πλέον άφωσιωμένος ύπηρέτης τής Άμερικής άπάσης!

Ολίγας ήμέρας μετά τόν γάμον του, αι άρχαί τής Νέας Όρλεάνης άπένειμαν εις τόν άνδρεϊόν Άγγλον ύπηρέτην ένα χρυσό μετάλλιον, άναμνηστικόν τής καλής του διαγωγής εναντίον τών Έρροθροδέρμων. Η Λάι-λά Ηλιοπρόσωπη έγινε κατακόκκινη από τήν χαράν τής, ένθ έλάμβανε τδ μετάλλιον από μίαν έπιτροπήν δημοτικών συμβούλων, πού ήλθαν έπίτηδες εις τήν Σουηθρόσουπαν, διά να τής έγχειρίσουν τδ κολακευτικόν εκείνο δείγμα τής εκτιμήσεως των.

Νομίζω όμως ότι ή έπιτροπή τού Βασιλέως τών Χοιρομηρίων δέν ήτο άμετοχος εις τήν τιμητικήν αύτήν τεαδήλωσιν διά τόν Τζέφ. Άλλως δε αύτή ή έπιτροπή ήτο πανταχού παρούσα, όπου έπρόκειτο να γίνη κάποια καλωσύνη ή κάποιος να ύποχρεωθί. Αυτή τάχα δέν είχε κατορθώσει να δοθί από τήν Κυβέρνησιν χάρις εις τόν Που-Κόκπο-Ουάμπαν; Διότι δέν έφυγε, παιδάκια μου, από κοντά μας ό Μέγας Άρχηγός τών Παωνήδων. Δέν έβάσταξε ή καρδιά του να μās έγκαταλείψη. Ητο καλέ, δυνατόν αύτό τδ πράγμα; . . .

Έμεινε. Και μένει άκόμη μαζί μας: με τήν διαφοράν μένον ότι δέν εινε πλέον Άνεμος-πού-Περπατεί, δέν εινε Μέγας Τριγωνοκέφαλος! Θα δυσκολευθήτε σήμερον ν' άναγνωρίσετε τόν άλλοτε Άρχηγόν τών Παωνήδων, άμα ιδήτε τόν εύγενικόν, εύπαιδευτόν, πολιτισμένον και έξευρωπαϊσμένον κύριον, ό όπολος διώκει, με σπανίαν εύφυϊαν και άκραν τιμιότητα, τά ύποστατικά τού Βασιλέως τών Χοιρομηρίων, ως «γενικός διαχειριστής και έπιστάτης». Ο κ. Ουάμπας από τόν άλλοτε Έρροθρόδερμον δέν εκράτησε παρά τήν ευθύτητα τού χαρακτήρος, τήν εύγένειαν τής καρδίας και τήν άνδρεία. Και ένυμφεύθη, θά κλείσουν δύο χρόνια τώρα, άμα βγούν οι άνανάδες, εκείνην πού έγινεν άς τδ πω έται—ή έξευρωπαϊστέρα του, δηλαδή τήν θελκτικήν διδασκάλισσαν, ή όποία πολύ συνετέλεσε, με τά λαμπρά μαθήματά της, να τόν κάμη, από άγριον, άνθρωπον πολυμαθή και πολιτισμένον. Και αύτή ήτο ή καλή και χαριτωμένη κυρία Σούμανων.

Η ώραία κυρία Τζίννη Κορνρόζ, εινε πάντοτε τδ Χιόνι-πού-πετά έχει πάντοτε τήν καταστρεπτικήν ομβρέλλαν και τήν καταστροφόφορον χειρονομίαν, —ώ, ναί! τά μάγουλα τών γειτόνων τής, άμα αυξητή με κάποιαν ζωνρότητα, «Έξακολουθεί να τές τδ ξέρουν πολύ καλά! τρώγη...» (Σελ. 411.) Είναι όμως πάντοτε και ή αφωσιωμένη μητέρα, ή θελκτική σύζυγος και ή εκλεκτή οικοδέσποινα, τήν όποίαν, όσοι τήν γνωρίζουν, όλοι άνεξαιρέτως τήν τιμούν και τήν αγαπούν.

Ο έξαίρετος πλοίαρχος Θωμάς Στίκ, εινε τώρα δέκα μήνες πού έφυγε με τήν Μαρινάτην Ρέγγαν, και τόν περιμένομεν να έπιστρέψη κατά τά τέλη τής εβδομάδας. Ίσως, αύτήν τήν φοράν, θά φέρη κανένα έλέφαντα ή καμήλιαν καμηλοπάραλιν εις τούς καλούς του φίλους τής Σουηθρόσουπας. Πραγματικώς, εις τήν πράσινην και γραφικήν ποσοπτικήν τού πάρκου, θά έπήγγαινε πολύ ώραία μία προδοσικίς ή κανένας μακρής λαιμός, και ή έλλειψίς εκείνη έγινεν αισθητή τώρα.

Άν έρωτάτε διά τόν κ. Πλώμπ, αύτός τώρα έπεσε με τά μούτρα εις τήν μελέτην τής άεροπλοίας. Έφευρίσκει άεροστατα με πηδάλιον, τά όποία κανείς άκόμη δέν κατάρρωσε να πηδαλιουχίση. Γνωρίζετε όμως τήν έπιμονήν του, αγαπητοί μου άναγνώσταί! Θα έβρη επί τέλους. Έκαμε όρκον ότι, εις τήν προσεχή εκθεσιν, θά μεταφέρη τήν οικογένειαν Κορνρόζ με έν άεροστάτον ιδιικήν

του παραγωγής εις τδ Παρίσι. Όπως δήποτε, άν έως τότε αύτός δέν έχει κατασκευάση τδ άεροπλοϊον τού μέλλοντος, ό Βασιλεύς και ή Βασίλισσα τών Χοιρομηρίων, με τά παιδιά των, θά μεταβούν εις τήν Ευρώπην ύποβρυχίως, με τήν Νερούσαίταν του.

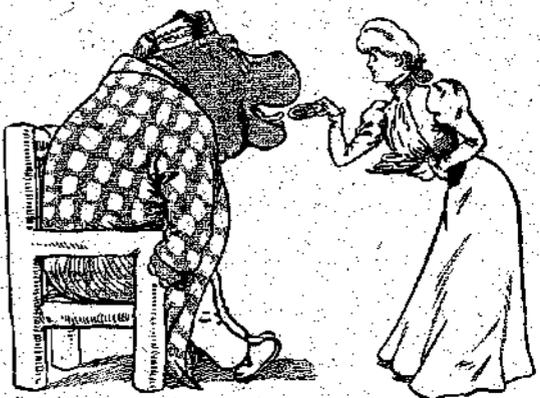
Η έπιτροπή άρά γε τού κ. Πλώμπ έκαμε τόν Μπέν να εκλέξη τδ μέλλον στάδιόν του; Δέν εινε άπίθανον. Ο μικρούλης εκείνος, πού τώρα εινε έφηβος, έγινεν ένας από τούς λαμπροτέρους μαθητάς τής ναυπηγικής σχολής, τήν όποίαν ίδρυσε κατά τδ 1884 ή Κυβέρνησις εις τδ Νιού-πορτ. Και θά γίνη, μίαν ήμέραν, έξοχος ναυπηγός.

Και ή γλυκειά Μάτζη, ή «Ο μακαριώτατος ιπποπόταμος τής ύφθλιου...» (Σελ. 410.) καλή και αγαπητή μου μικρούλα, γίνεται, όσον μεγαλώνει, ή πλέον χαριτωμένη δεσποινίς τής Λουζιάνας. Δέν εινε πλέον μικρό κοριτσάκι, αλλά, τί τά θέλετε;—διά τά πατρικά μου μάτια εινε πάντοτε ή μικρούλα Μάτζετούλα, ή αγαπημένη μου κυρία τών παλαιών ήμερών.

Ο Μπώμπυ-Μπώψ εινε πάντοτε ό πλέον σασιωμένος μαύρος θυρωρός τού τόπου, κ' εξακολουθεί να τές τρώγη, όταν φιλονεική με τήν κυρά Άσπροχιόνα, τήν ρωμαλέαν —ώ, παραπολύ ρωμαλέαν συμβίαν του.

Και ό αξιόλογος άρχιεφοφύλαξ τής Έπιστημονικής Ναυτιλιακής Λέσχης, ό κ. Άρχιδάσος Βερμούτ, φαίνεται σαν να έχη ύπογράψη με τόν Χρόνον συμβόλαιον άθανασίας έπέραςε πρό πολλού τά εκατόν χρόνια, και ποτέ ή υγεία του δέν ήτο τόσον άνθηρά όσον τώρα. Τελευταίως μάλιστα, όλίγον έλειψε να τά χαλάση με τόν κ. Πλώμπ και να στείλη τήν παραιτησίν του εις τήν Έπιστημονικήν Ναυτιλιακήν Λέσχην, διότι ό έφευρέτης πρόεδρος τής, εις μίαν διάλεξίν του περί ένδς θωρηκτικού ύποβρυχίου τής έφευρέσεως του, άνέφερεν ότι «και τών

μεγαλητέρων πυροβόλων αι όβίδες πλατώνονται επί τών άδιαπεράσιων νωτών του». Ο κ. Βερμούτ έτυχε αύτήν τήν φοράν ν' ακούση — ένθ συνήθως δέν ήκουε τίποτε! —και τού έφάνη ότι

«Ο μακαριώτατος ιπποπόταμος τής ύφθλιου...» (Σελ. 410.)

ό πρόεδρος έκαμε λόγον περί τών... άδιαπεράσιων άτων του. Έδειξε δε τόσον περισσότεράν δυσαρτέκειαν, όσον όλιγώτερον παρεδέχετο τήν ακουστικήν του άτέλειαν. Καλά πού παρενέθη ή κυρία Τζίννη και καθησάχασε τδ «εκατοχρονίτικο μαρτύριον», ειδεμή τά πράγματα θά έγινοντο πολύ σοβαρά!

Άς τελειώσω, αγαπητοί μου άναγνώσταί, αύτά τά ειλικρινή και χωρίς αξιώσεις απομνημονεύματα, με τήν αφήγησιν ένδς μικρού έπεισοδίου, τδ όποιον θά κινήση τδ ενδιαφέρον σας.

Πρό ένδς έτους περίπου, έκαμα, εις τδ Δάσος τών Κιγκλαζού, μίαν άπρόοπτον συνάντησιν. Καθώς έπεριπατούσα γύρω εις τδ Άσημένιο Ηιάτο—τὴν λίμνην πού ειδεν άλλοτε τόν θάνατον εκείνου τού έλεεινού Αύγουστου, —ευρέθην έξαφνα μύτη-με-μύτη μ' ένα καϊμάνον, πού έκοιμάτο εις τόν ήλιον, άνάμεσα στα κα-

λάμια. Και φαντάζεσθε, παιδά μου, πόσον άνεγνώρισα εις τδ πρόσωπον τής ύδρωπικής εκείνης σαύρας, όπως έλεγε τούς κροκοδείλους ό γηραιός λέων Αδόλφος; Τόν Φερδινάνδον, τόν Βασιλέα τών Κροκοδείλων τής λίμνης Νάνι-Νάνης! —άλλά πόσον γερασμένον!

—Α! μα τήν αλήθεια! άνέκραξα, μετά τας πρώτας διαγύσεις. Βεβαίως δέν έπερίμενα, καλέ μου Φερδινάνδε, να σάς συναντήσω εδώ, εις άπύστασιν χιλιάδων χιλιόμετρων από τήν λίμνην μας, όπου πρωταείδαμεν τδ φως τής ήμέρας! Α! μα πώς ήλ-

«Έξακολουθεί να τές τδ ξέρουν πολύ καλά! τρώγη...» (Σελ. 411.)

«Άς τελειώσω αύτά τά Απομνημονεύματα...» (Σελ. 411, στ. γ.)

θατε εδώ πέρα, και τί κάμνετε εδώ ;
— Να σάς πω, μου ἀπήνησεν. . .
Ευρίσκειται εδώ, διότι, μερικά χρόνια έ-
πειτα από την μυστηριώδη εξαφάνισίν
σας, μ' έπιασαν οι μαύροι και μ' έπώ-
λησαν εις κάτι λευκούς. Είς την Νέαν
Ορλεάνη μ' έφεραν ένας έργολάδος, ο
όποιος ήθελε να περιοδεύσῃ με το μεγά-
λο θηρίοτροφείον του εις τας κυριώτερας
πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Εύ-
τυχώς εγώ κατάρθωσα να τον άρξω
στα κρύα του λουτρού και να τ' στρώσω
διά νυκτός από την στέφαν μου με
κόπον και άγώνα έφθασα έως αυτό το
δάσος κ' εδιάλεξα δια κατοικίαν μου
αυτόν εδώ τον βάλτο. Ζώ μόνος μου,
σαν άναχωρητής, θεραπευμένος από τας
φιλοδοξίας μου. — Σαν φιλόσοφος κρο-
κιδεϊλος, πού δεν ζητεί από τον ούρανόν
παρά τρία μόνον πράγματα δια το τέ-
λος του βίου του : την ησυχίαν, την
καλοφαγίαν και άρετον. Ήλιον δια να
ζεσταίνῃ τούς ρευματισμούς του ! Έσείς
δμως, αγαπητέ μου Λεοπόλδε, πώς τὰ
επεράσατε από τότε ; Φάνεσθε κάλο-
θρεμμένοι και ζωηρός, παχουλός και
γελαστός !

Τότε εγώ διηγήθην εις τον Φερδινάν-
δον έν συνόψει τας περιπετείας μου.
Και αυτός μ' έπληροφόρησεν ότι οι γο-
νείς μου είχαν παρηγορηθῆ πλέον πού
μ' είχαν χάσει.
— Υπέθεσαν πως κάποιο αγαθοποιόν
πνεύμα σάς έπήρε κ' έφυγε ! έπρόθεσεν
ο πρώην Βασιλεύς της Νάνι-Νάνης.

Αυτός μου έκαμε γνωστόν και τον ά-
δοξον θάνατον του προδότου βόα Αιμι-
λιου, πού τον έπάτησαν και τον έκαμαν
λυώμα κάτι ελέφαντες, ενώ εγύριζαν
μεθυσμένοι από ένα γάμον, όπως διηγή-
θην εις την άρχήν των παρόντων απο-
μνημονευμάτων.

— Άλλως τε συνεπέραναν ο φιλόσο-
φος κροκιδεϊλος, πρὸς τί να ξαναλέμε
τώρα αυτά τα καλὰ δια συμβάντα. Έσείς
είσαθε εύτυχῆ ! Τ' μακρονδν παρελθόν
δεν είνε πλέ ν δια σάς παρά σαν θνει-
ρον άμυδρόν και άδιάφορον... πού δεν
έχει πλέον καμμίαν σημασίαν.

Έπειδή ένύπκωναν, έχαιρέτησα τον
Φερδινάνδον, αφού τ'ώ υπεσάθην ότι θά
επήγαινα κάποτε να τον βλέπω.

Να σάς πω όμως την αλήθεια, παι-
διά μου ; — ποτέ δεν έξαγαγήκα πλέον
εις το Άσχημό Πιάτο. Πρὸς τί να ξα-
ναγυρίσω εκεί ; Συμφωνά με την γνώ-
μην του γέρο-Φερδινάνδου ! το παρελ-
θόν άπέθανεν' ειρήνη εις τα κρύα κόκκα-
λά του ! Δεν με συγκινεί πλέον διόλου.

Προτιμῶ το καλό μου κοριτσάκι, το
καμάρι μου και την χαρά μου, την γλυ-
κειά μου μικρούλα Μάτζη, πού είνε με-
γάλη τώρα !

KIMON AKIACHS
(Κατά το γαλλικόν του Γ. Τρεμζά.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 97^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Τοι φυλλάδιον 23ον σελ. 174.]

Όλίγας παρατηρήσεις έχω να κάμω επί
του Διαγωνισμού τούτου. Έν γένει ειμαι ευ-
χάριστημένη, διότι και πολλοί και καλά
Συλλογὰ Δοκίμασαν υπεβλήθησαν.

Μερικά όμως έλαβον θέσιν πολύ κατωτέ-
ραν άρ' όσον θά έπεριμεναν οι συνθέται των,
μόνον και μόνον διότι αι πλείσται Δοκίμασι
των Συλλογών τούτων — τεχνικώτατοι άλ-
λως τε, — ήσαν ατόχρημα άλυτοι, ένεκα των
σπανιωτάτων όνομάτων και λέξεων του άζη-
τόντο. Να βραβεύσω μίαν Συλλογήν Δοκί-
μασών φς ώραται, χωρίς να ήμπορώ και να
την δημοσιεύσω ; θά ήτο άδικον και πα-
ράλογον.

Ήρα επίσης και πολλές Συλλογὰς άτε-
λεϊς, δηλαδή αποτελουμένες από όλίγα ειδη
Δοκίμασων. Μερικά π : χ : άπρελοδντο μό-
νον από Αεζιγράφους και Στοιχειογράφους,
άλλα δε μόνον από Μαγικά Γράμματα. Αδ-
και δεν έπεριμεναν βέβαια να βραβευθόν.
Άλλα και μερικά άλλα, σχετικώς πληρέ-
στερα, αι όποια όμως δεν είχαν τα συνήθη
και ούτωςείπειν απαραίτητα ειδη Δοκίμασων,
έλαβον κατωτέραν θέσιν μόνον δια ταυτο.

Π : χ : δεν ήμπορεσα να βραβεύσω μίαν
ώραιωτάτην Συλλογήν, διότι δεν είχε και
Γρίφον, έπροτιμησα δε μίαν άλλην, όλιγώ-
τερον ίσως ώραται, αλλά με όλα τα κυριώ-
τερα ειδη των Δοκίμασων.

Αυτά, παρακαλώ, να τα λάβετε υπ' όψει
δια μέλλοντας Διαγωνισμούς.

Όλων όσοι υπέβαλαν Συλλογὰς, δημο-
σιεύθη ήδη τοδλάχιτον από μία Δοκίμασι.
Μόνον του Άστρου της Αύγης (Κ. Σ.) δεν
ήμπορεσα να δημοσιεύσω, διότι μόλις έσχά-
τως ο συνδρομητής αυτός έλαβε ψευδώνυ-
μον, και ή Συλλογή του ήτο σημειωμένη δια
νάγκαιωσθῃ.

Σήμερον δημοσιεύω Δοκίμασις από τας
Συλλογὰς τας λαδούσας Α' Βραβεύον εις την
Μασαίαν και Μικράν Τάξιν. (Της Μεγάλης
ή βραβευθείσα συλλογή δημοσιεύθη εις το
προηγούμενον.) Άλλα δεν είνε δυνατόν να
δημοσιευθόν, και λυπηρία διότι πολλοί
ώραται Δοκίμασις του Διαγωνισμού τούτου
έμειναν άδημοσιεύτοι. Ούχ ήττον ή παρηγο-
ρία είνε πρόχειρος, διότι οι συνθέται των
είμπορούν εξαίρετα να χρησιμοποιήσουν τας
ώρατοιέρας εις προσεχῆ Διαγωνισμόν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. (Οι από 16 ετών
και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες την
ήλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Αμίμητος Γε-
λωτοποιός, 15+15 [15ε].*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Όνειροπό-
λος της Δόξης, 15+13 [14ε]. — Αντίβας ο
Καρχηδόσιος, 15+11 [13ε].*

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ύμνος της Έλευ-
θερίας 15+10 [12ε]. — Κάιος-Βρόσσα 15+10
[12ε]. — Ζήτω ή Μακεδονία, 14+9 [11ε].*

ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ : *Ύψος Πα-
ταίδος [15ε]. — Μύρον της Καρδίας [14ε]. —
Λάτρησ του Άπειρου [14ε].*

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Δημόδοκος, 13+9 [11ε]. —
Νεραϊδοούλουδο, 13+9 [11ε]. — Γαλανό-
λευκη, 11+10 [10ε]. — Ίωάννα Δάρα, 15+5
[10ε]. — Δούμισσα των Σαλώνων, 15+5
[10ε]. — Μέγα Ράμμα, 14+5 [9ε]. — Ποη-
τής του Παρνασσού, 10+8 [9ε]. — Μάρτυς
της Έλευθερίας, 12+6 [9ε]. — Στέφανος
Έλευθερίας, 14+4 [9ε]. — Ουδείς, 14+4
[9ε]. — Αρχοντοπούλια των Δευκόν Όρέων*

*12+5 [8ε]. — Αφροστειφανωμένο Κύμα,
15+2 [8ε]. — Ρομφαία του Δόγου, 10+6
[8ε]. — Δροσολουμένη Χρυσανθή, 11+6
[8ε]. — Έαρινή Ξασάρα, 12+4 [8ε]. — Ξοσε-
ρινός Ρευθασιός, 13+3 [8ε]. — Έλληνική
Έλευθερία, 14+2 [8ε]. — Αλιμιμος Νούτης,
15+1 [8ε]. — Έλληνική Τούνη, 8+7 [7ε].
— Ηρωϊκόν Αρχάδι, 9+6 [7ε]. — Ένθου-
σιώδης Έλλην, 10+5 [7ε]. — Ταχυδρόμος
της Ειρήνης, 11+4 [7ε]. — Μικρός Φωτο-
γράφος, 12+3 [7ε]. — Έλληνικός Παιών,
13+2 [7ε]. — Φεγγαρόπαιδο, 14+1 [7ε]. —
Ψάλλης των Ηρώων, 7+7 [7ε]. — Πάξ,
7+7 [7ε]. — Γυνάσιων Μυτιλήνης, 8+6
[7ε]. — Ηρώ, 8+6 [7ε]. — Γλυκό Φιλάνι,
8+6 [7ε]. — Κυανόλευκον Λάβαρον, 9+5,
[7ε]. — Φρόδον Όνειρον (και όχι Α' Αστρον
της Αύγης) ως σημειώται εις την Συλλογήν
του, ες ής δημοσιεύθησαν με το ψευδώνυμον
τούτο δύο Δοκίμασις) 10+4 [7ε]. — Αμίμη-
τος Καραγιάννης, 11+3 [7ε]. — Χαίρε Αν-
θερία, 12+2 [7ε]. — Μικρός Κινός, 13+1
[7ε]. — Άδρα του Βερμίου, 6+6 [6ε]. —
Ύπερηφανός Φοιτής, 7+5 [6ε]. — Ασθια-
κόν Άνθος, 7+5 [6ε].*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Σπίρτο Μοράχο,
7+3 [5ε]. — Άπειρος Νικη, 10 [5ε]. —
Όραία Έλλάς, 10 [5ε]. — Έλληνικόν Κάλ-
λος, 10 [5ε]. — Καρδιάς, 10 [5ε]. — Μελα-
χροινή Αφροδίτη, 10 [5ε].*

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ. (12—15 ετών.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζίνα, 13+13
[13ε].*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Πολυτέλγη
της Νούτης, 14+2 [13ε]. — Ρόδον της Α-
νατολής, 11+11 [11ε].*

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Έλληνική Φου-
σανέλλα, 16+7 [14ε]. — Ναυρόπουλο της
Υδρας, 14+7 [10ε]. — Αηδών της Έρή-
μου, 14+7 [10ε].*

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Δικέφαλος Άετός, 15+5
[10ε]. — Θεοφανείς των Μουσών, 14+5
[9ε]. — Ολιμπιολιτής, 15+4 [7ε]. — Ύπό-
της της Ουλγής, 14+4 [9ε]. — Φαλιμικός
Φλοισβός, 14+4 [9ε]. — Όνειρον της Πα-
ταίδος, 15+3 [9ε]. — Ίσοτερές Άστν, 9+8
[8ε]. — Ναύαρχος των Ασιακόν, 10+7
[8ε]. — Βωμός της Έλευθερίας, 11+6 [8ε].
Ζουρλουμαδύας, 12+5 [8ε]. — Αύτόνομος,
13+4 [8ε]. — Σημαία του Φαιός, 14+3
[8ε]. — Αίγυπτιακή Βασιάνη, 14+3 [8ε]. —
Ζήτω ή Πατρίς, 15+2 [8ε]. — Αεγυροπό-
δος Φοιτής, 8+8 [8ε]. — Μέγας Κωνσταντι-
νος, 9+7 [8ε]. — Ίσότης των Δευκόν Ό-
ρέων, 10+5 [7ε]. — Έθνική Σημαία, 10+4
[7ε]. — Θεοφανείς, 9+2 [5ε]. — Αστρον της
Αύγης, 9+2 [5ε].*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Νηρις του Εύρι-
που, 10+1 [5ε]. — Έλληνικόν Πνεύμα, 8+2
[5ε]. — Ρευθασιός, 6+3 [4ε]. — Ηλιόλου-
στος Πρωία, 6+3 [4ε]. — Μιμόδα, 7+2
[4ε]. — Παπαδόπουλος, 8+1 [4ε]. — Μακεδο-
νική Έλπίς, 5+3 [4ε]. — Σήμα της Δια-
πλάσεως, 6+2 [4ε]. — Τυπικός Μονέζης,
6+2 [4ε].*

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ. (11 ετών και κάτω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δασυοστερης
Σημαία, 15+12 [13ε].*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Φλοισβός της
Θαλάσσης, 14+11 [12ε]. — Δραπέτης Αγ-
γελος, 14+11 [12ε].*

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *† Νεραϊδα των
Αρχάφων, 15+6 [10ε]. — Άρης, 15+5
[10ε]. — Μικρός Σουλιώτης, 13+6 [9ε].*

ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ : *Αίλιος Α-
γοιστείδης, 15+15 [15ε].*

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Έλληνικόν Γραμματισμόν*

*14+5 [9ε]. — Έθνικόν Λάβαρον, 15+4
[9ε]. — Όθμα του Φθόγου, 14+4 [9ε]. — Ο-
λόκαιρος Έλληνοπούλα, 14+4 [9ε]. — Ζακ-
χοϊός, 14+4 [9ε]. — Ναυτοκίαι του Σουγ-
κούφ, 9+8 [8ε]. — Ποιτής Άδρα, 10+7
[8ε]. — Παιδί της Καρδίας, 11+6 [8ε]. —
Δισκοπακόμοιός, 12+5 [8ε]. — Έλευθερία
Έλλάς, 13+4 [8ε]. — Έλπις του Μέλλοντος
14+3 [8ε]. — Κυματοθραύτης του Εδέσιου,
15+2 [8ε]. — Ξεγαλωμένος Τεγευός, 10+5
[7ε]. — Μικρός Δόκιμος, 10+4 [7ε].*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Έθνική Άμυνα,
10 [5ε]. — Έθνική Ψυχή, 10 [5ε]. — Αδάμα-
στος Ταδρος, 10 [5ε]. — Χωλόν Τον, 10 [5ε].*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1906

1. — Καλούνται όλοι οι συνδρομητάι, συν-
δρομητάι της Διαπλάσεως και τάδεξια
της (όσοι και όσοι είχαν ψευδώνυμον έγχι-
κρημένον δια το έτος 1906 ή έλαβον ήδη
ψευδώνυμον δια το 1907, εστι οι μη έχον-
τες ψευδώνυμον έν γένει αποκλείονται), να
εκλέξουν ΔΕΚΑ ψευδώνυμα εκ των έγκρι-
θέντων υπό της Διαπλάσεως κατά το έτος
ταυτο, ήτοι από της Δεκεμβρίου 1906 μέχρι
σημερον, και να τα γράψουν κατά σειράν
προτιμήσεως.

2. — Πρὸς ταυτο οι ψηφοφόροι πρέπει να γν-
τιγράφουν το κατωτέρω Ψηφοδέλιον επί ε-
πιστολικῶ δελταριου (ή επί άλλου χάρτου
κομμένου εις μέγεθος και σχήμα επιστολικῶ
δελταριου), να το συμπληρώσουν επαναγνώ-
στως και να το στείλουν ταχυδρομικώς ή να
το φέρουν αυτοπροσώπως εις το Γραφετόν
μου, (διότι Ψηφοδέλτια κομίζόμενα υπό έλ-
λων, και μάλιστα ενδιαφερομένων, δεν θά λή-
φθον υπ' όψει).

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Όνομα εκλογέως :

Ψευδώνυμον :

Έν τῆ 190

Έκ των έν τῆ «Διαπλάσει» του 1906
έγκριθέντων ψευδώνυμων, μου ήρσαν
περισσότερον τὰ έπόμυνα δέκα, τὰ όποια
αναγράφω κατά τάξιν προτιμήσεώς μου :

1ον

2ον

3ον

4ον

5ον

6ον

7ον

8ον

9ον

10ον

Υπογραφή ιδιώχειρος :

3. — Εκλέξιμα ψευδώνυμα είνε μόνον ότα
εφανήσαν εις την Άλληλογράφειαν του έτους
ταυτου, ήδηλα ή εις την στήλην «Έγκρισεις
Ψευδώνυμων» εις τας Δέκα Ψευδώνυμα, εις
ως Άναγνώσεις παλαιών, εις τα φυλλάδια τὰ
από της Δεκεμβρίου 1905 μέχρι του σημερι-
νού συμπεριλαμβανομένου. Έννοείται ότι ο
εκλογέως δύναται, άν θέλη, να συμπεριλάβῃ
εις το Ψηφοδέλιόν του και το ιδιόν του
ψευδώνυμον.

4. — Έκαστος εκλογέως έν μόνον Ψηφο-
δέλιον δικαιούται να σταλή. Άπαξ το έ-
σταίλει, οδδάν δικαίωμα έχει ούτε να το απο-
σύρῃ, ούτε να το επιδιορθώσῃ, ούτε να σταλή
άλλο πρὸς άντικατάστατον.

5. — Δέκα ψευδώνυμα, εκ των εκλεξιμων,
τά μέλλοντα να συμπαντρώσουν τας περι-
σσότερας ψήφους, θά βραβευθόν, ήτοι εν με
Α' Βραβεύον, δύο με Β' Βραβεύον, τρία με
Γ' Βραβεύον και τα λοιπά τέσσαρα με Έπαι-
νον, κατά σειράν πλειοψηφίας. — (Έν περι-
πτώσει ίσοψηφίας μεταξυ δύο ή περισσοτέρων
ψευδώνυμων, το Βραβεύον θάπονεμηθῇ δια
κλήρου.)

6. — Όβτω γενομένης της διαλογῆς των
ψήφων, εις το Γραφετόν μας θάποτελεσθῇ έν
Ψηφοδέλιον, το όποτον, όνομάζομεν *Πρό-
τυπον Ψηφοδέλιον της Διαπλάσεως.* (Διότι
θναγορήθη τα δέκα ψευδώνυμα, τὰ όποια
διά της ψήφου των ήλιων της, θά παραδε-
χθῇ και θά βραβεύσῃ ως φραιότερα ή διά-
πλασις.) Διότι, δέκα άλλα Ψηφοδέλτια
εκλογέων, ήτοι τὰ συμφωνούντα περισσότε-
ρον με το Πρότυπον Ψηφοδέλιον της Δια-
πλάσεως, θά βραβευθόν κατά σειράν, ήτοι
με Α' Βραβεύον, έκείνο πού θά συμφωνῇ πε-
ρισσότερον όλων, με Β' Βραβεύον τὰ δύο έπό-
μυνα, με Γ' Βραβεύον τὰ τρία έπόμυνα, και
τέσσαρα δὲ το λοιπά τέσσαρα. (Έν ή περι-
πτώσει δύο ή περισσότερα ψηφοδέλτια, εκ
των αξίων Βραβεύου, είνε έντελώς όμοια με-
ταξυ των, το Βραβεύον θάπονεμηθῇ δια
κλήρου.)

7. — Οι κάτοχοι των βραβευμένων ψευδ-
ώνυμων, ός και οι αποκλεισθέντες τὰ βραβευ-
μένα ψηφοδέλτια, θά λάβουν ως βραβεία τὰ
φρασιμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνι-
σμούς (Ώς Όθγγόν, Κερ. Β.) έννοείται δε
ότι των λαβόντων τὰ Α' Βραβεία θά δημο-
σιεύη και ή ειδήν.

8. — Ψηφοδέλτια είνε δεκτά από σημερον
μέχρι της 20 Δεκεμβρίου. (Όσοι θά στεί-
λου ψηφοδέλτια τας τελευταίας ήμέρας της
προθεσμίας, δε προσέχουν να μη συμπεριλά-
βουν κατά λάθος και ένα ψευδώνυμα του 1907,
ήτοι ες όσον θά έγκριθον εις τα φύλλα των
2, 9 και 16 Δεκεμβρίου.)

9. — Όσοι δεν είχαν ψευδώνυμον δια το
1906 ή δεν έλαβαν άκόμη δια το 1907,
και έπιθυμούν να φηρίσουν, δύναται να πο-
νήσουν το δικαίωμα ταυτο, άν φροντί-
σουν να τοις έγκριθῇ ψευδώνυμον δια το
1907, μέχρι της ήμέρας κατά την όποιαν
θά στείλουν το Ψηφοδέλιόν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Με το φύλλον ταυτο τελειώνει ο τόμος του
1906. Μετά δύο-τρεις ήμέρας άκόμη θά λά-
βετε το Έξοφυλλον με τον Πίνακα των Πε-
ριοχομένων, και ο τόμος σας (όμιλῶ πρὸς
όσους φυλλάτουν και προσέχουν το φύλλον),
θά είνε έτοιμος δια δέξιμον.

Το προσεχές φύλλον, το πρώτον του νέου
μας έτους και του νέου μας τόμου, θά εκ-
δοθῇ την 9ην Δεκεμβρίου, δηλαδή το μετε-
πόμενον Σάββατον. Θά είνε δεκαεξάσελιδον,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

"ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ"

Ο άγγλοσοβρικός πόλεμος, ο όποιος συν-
έκίνησε πρό τινων ετών όλον τον πολιτισμέ-
νον κόσμον, και κατά τον όποιον καταδει-
χθη ή χρηστότης, ή άνδρεία και ή φιλο-
πατρία του μικρού κατά τα πληθύν άλλα
μεγάλου κατά το αίσθημα έννοια των Βέρερ,
— ο άνισος έκείνος πόλεμος με τα τόσα του
επεισόδια και τας εκπλήξεις, ένέπνευσε πολλὰ
αναγνώσματα, διηγήματα, μυθιστορήματα,
ιστορίας κτλ. άπληθώς αναγνωσθέντα. Έν
εξ αυτών, την «Βεροπούλαν» του γάλλου
συγγραφέως Ρολάν, εζημιώσατε και ή διά-
πλασις εις τον τόμον του 1902. Οι παλαιό-
τεροι εκ των συνδρομητών μας ένθυμοδύνται
άκόμη, μετά συγκινήσεως το σπερταριστόν
αυτό μυθιστόρημα του άγγλοσοβρικου πολέ-
μου, και ή μορφή της ήρωϊκής Βεροπού-
λας, ή όποια τόσον ώρατα έπρόλεμνε και ά-
πέθανεν ύπερ της πατρίδος της, παραμένει
εις τον νουν των ζωηρά και λατρευτή.

Ο ίδιος γάλλος συγγραφέας, έγραψε και
συνέχων τας «Βεροπούλας», ένά έχοχον
μυθιστόρημα, υπό τον τίτλον *Τὰ Δίδυμα
του Τρανσβαλ.* Ταυτο ή Διαπλάσις είχε
σκοπόν να σάς το μεταφράσῃ από γέρον
άλλ' έπειδή ταυτο δεν είχε δημοσιευθῇ γαλλιστί
παρά μόνον το ήμισυ, και συνεπώς δεν ήμ-
πορούσε να γνωρίζῃ την έκτασιν και το τέ-
λος του, ήναγκάσθη με μεγάλην της λύπη
ναναβάλῃ την δημοσίευσιν έως να τελειώσῃ
και να το αναγνώσῃ ολόκληρον. Ταυτα
«Δίδυμα του Τρανσβαλ» είνε τελευταίνα.
Αποταλούνται από δύο μεγάλαι μέρη, εκ των
όποιων το Πρώτον επιγράφεται «Χάος και
Έλας» και το δεύτερον «Ο άρχων του Πυ-
ρός». Το Πρώτον θά δημοσιευθῇ την Α' Ε-
ξαμηνίαν του 1907 και το άλλο την Β', και
τα δύο κατά μετεφράσιν του άριστοτέλνου,
μεταφραστόν με κ. Ν. Ποριώτη, με πλήθος
ώραται εικότων. Είνε περιτόν να σας είπω
τί συγκινήσεις και τί ενδιαφέρον θά προκα-
λέσῃ αυτό το μυθιστόρημα ! "Όσοι διαβά-
σατε την «Βεροπούλαν», θα φανταζόσθε άδ-
κοκα ! "Όσοι δεν την εδωδάσατε, είμπορείτε
να ερωτήσετε τούς άρχαιοτέρους σας συνα-
δέλφους και αυτοί θά σας ειπών...

Μέχρι της στιγμῆς πού σας γράφω, δεν
άπεφάσισα όριστικώς ποια θά είνε τα άλλα
δύο μυθιστορήματα, τὰ όποια θά συνοδεύσουν
τα «Δίδυμα του Τρανσβαλ». Έχω υπ' όψει
μου τρία-τέσσαρα πολύ ώρατα, και εξ αυτών
(είμπορείτε να είσθε βέβαιοι), θά εκλέξω τα
ώρατα.

Κατά το έτος 1907, ή Κυρά-Μάρθα θά
διηγηθῇ πολλὰς ώρατας ιστορίας εις τα άγα-
πητά της πολύ μικρά παιδια, ο κ. Φαίλιαν θά
εξακολουθήσῃ τας τόσον εύχάριστους αναγ-
νωσκομένους «Αθηναϊκὰς Έπιστολάς» του,
ο Άνονίας θά σας κάμῃ τρεις τολλάχιτον
«Κοριακὰς», ο κ. Βώττης σας έτοιμάζει γε-
λοιογράφιας και Μαγικὰς Επισόδας, ο συν-
εργάται μου διηγήματα και ποιήματα, και
εγώ πλήθος Διαγωνισμῶν.

μέ δύο αριθμούς (1—2) και με δύο ημερομηνίας (2 και 9 Δεκεμβρίου), με την αρχή των νέων μυθιστορημάτων, με τον Όδηγό του Συνδρομητού, κτλ. κτλ. Πρέπει να κάμψετε πλήρη υπομονή, έως να το βήτε και να το απολαύσετε.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΟ ΜΙΚΕΣ

Όσοι ανεγνώσατε καλούς τόμους «Διαπλάσεως», θα συνηγάσετε πολλούς τόμους Φ.Α.Κ. θεσπιτοπιστών κάτωθεν ωραίων ποιημάτων.

Ο αγαπητός μου αυτός συνεργάτης αναγγέλλει σήμερα την έκδοσιν βιβλίου δια παιδιά, υπό τον τίτλον «Ο Παύλος κ' ο Μίκας». Το κομμάτι αυτό βιβλίου θα έχη ένα άσπιδότατο έμπετρον διήγημα, εικονογραφημένον με 40 άσπιδότατα γελοιογραφήματα. Με το φύλλον αυτό, λαμβάνετε δύο από μίαν Άγγελλον. Σας συνιστώ να εγγραφήτε, δηλαδή να μου σταλείτε φρ. ή φρ. 2, δια να λάβετε το όφαιον βιβλίου, το όποτον θα έκδοθη έντός του Δεκεμβρίου δια να χρησιμεύση και ως Δώρον του Νέου Έτους.

ΤΑ ΕΥΧΗΜΑ ΤΟΥ 1906

Σήμερα λήγει ο Διαγωνισμός των Εβδομήμων του 1906. Τα αποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις έν των φυλλαδίων του 'Ιανουαρίου. Κατά τον Κανονισμόν, οι διαγωνιζόμενοι όφείλουν να μου στείλουν λεπτομερή Σημειώσεις των Εβδομήμων, τα όποια έλαβον κατά το διάστημα του έτους τούτου, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1906 μέχρι σήμερα. Η Σημείωσις, γραμμένη εις χωριστόν φύλλον χάρτου, πρέπει νάναφέρη τον αριθμόν του φυλλαδίου και τον λόγον της άπονομής εκάστου Εβδομήμου. (Π.χ.: «Έλαβα 4 Εβδομημα εις την Άλληλογραφίαν του 3ου φύλλου, 3 Εβδομημα εις το Παιδικόν Πνεύμα του 2ου φύλλου, 7 Εβδομημα εις τον τάδε Διαγωνισμόν των Δύσων, φυλλαδίον 2ον — το όλον Εβδομημα 14). Πρέπει δά να φθάση εις το Γραφείον μου ή Σημείωσις μέχρι της 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον.

Όσοι δέν στείλουν Σημειώσεις, δέν θάναφροθον διόλου εις τα αποτελέσματα. Άρχομαι αυθιμόνως και Γενικά Σημειώσεις περί όλών των Εβδομήμων του έτους, ήτοι Στατιστικάς.

Ο ΣΤ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΟΣ

Σήμερα λήγει και ο 5^{ος} Διαγωνισμός Εξεπλωμάτων. Τα αποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις έν των φυλλαδίων του 'Ιανουαρίου. Οι Πράκτορες λοιπόν πρέπει να εφορλήσουν τούς λησμούς των, μέχρι της 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον, — άλλως δέν εγγυώμαι ότι θα προφθάσουν να συμπληρηθούν εις τον Διαγωνισμόν, γνωστός έντος ότι οι όφειλάται αποκλείονται.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Η ύπ' αριθμόν 252 Μικρά Άγγελια, ή όποια έπροκάλεσε της ύπ' αριθ. 250, δέν είχε στέλη υπό της Σημαίας της 'Ελευθερίας, ως κατά λάθος έντύπηθη, άλλ' υπό της Σημαίας της 'Επαναστάσεως.

ΕΥΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Και πάλιν ο Σύλλογος «Ελληνισμός» [ΕΕ], με τα δύο του μέλη που άξίζουν δια δέκα, έγέγραφε δια την Α' Εξαμημίαν του 1907 άλλο άπορον εκ Πειραιώς, συσταθέν ύπ' αριθ. 27.

29. — Ο Ζούξιος από την Κων/πολιν, μου συνιστώ έν παύχον και έπιμελέστατον παι-

δίον, μαθητήν της Α' τάξεως του Γυμνασίου, ό όποιος έχη μεγάλην αγάτην προς την Διάπλασιν και θέλει να γίνη συνδρομητής.

30. — Και ένας φίλος μου από τας Καλάμας μου γράφει ότι ένεκα διανομικών στενωγών δέν θα ήμπορέση ν' αναπέσει φέτος την συνδρομήν του, και με παρακαλεί να τον στήσω εις τούς εύπρόους φίλους μου.

Δέν αμφιβάλλω ότι και δια τούς δύο θα εύρεθούν εύεργέται, προπάντων δια τον δεύτερον, ό όποιος κινδυνεύει να στερηθή, ετι συνήθως πλέον και ήγγαπησε...

Έίχα να σας ιδώ δύο εβδομάδας και σας έπεθύμησα... Πά, πά, τι σωρός από χαρτιά σας με περιμένει! Γράμματα, Παιδικά Πνεύματα, Μεταφράσεις εκ του Γαλλικού, Μεταφράσεις εκ του Άγγλικού, Διήγηματα δια τον Διαγωνισμόν, Πνευματικά Άσκήσεις, ένα πλήθος! Διαλέγω τά γράμματα, και άπαντού εις όλους από όλίγας λέξεις:

Η αλήθεια είναι ότι θα ήσουν άσυγχώρητη, Μαριάνη Γαζία, που έχαμες τόσον καιρόν να μου γράφης, αν δέν είχες τόσας ασχολίας, και προπάντων τον μικρόν Στεφανήκην, ό όποιος τόσον ώρατα σε άπασχολεί. Να μου τον φιλήσης. Ναι, τα νέα της Έλπίδος τα μανθάνω τακτικά.

Νά και άλλη που δέν μου έγραφε τόσον καιρόν, εξ αιτίας των μαθημάτων: είναι το αγαπητό μου Περιστέρι της 'Ιθάκης, το όποτον πολύ θα χάρω έν πετάξη κάποτε ως τας Αθήνας.

Όπως πηγαίνει το Δημοήγημα, εκεί θα καταντήση, Άγκυρά της Σουηρίας, με 18ης καιμία μέρα και έκλογια προγράμματα εις τούς δρόμους. Όσο δια διαδηλώσεις, με συμπλοκάς και πιστολιές, — ες έλπισωμεν ότι δέν θα τας 18η ούτε ό άλλος αιών.

Αι προτάσεις σου, Θεοφανής των Μουσών — (και σεις ό άλλοι που μου έστέλατε προτάσεις Μ. Μυστικών και δέν είχα τόπον να τας δημοσιεύσω σήμερα), — θα δημοσιευθούν εις το προσεχές. Άλλά κατ' έκλογην. Δηλαδή θα έκλέξω μόνον τας προς ψευδώνυμα άνανευμένα δια το 1907.

Αυτό έννοείται, Μακεδονική Έλπίς: κάθε χρόνον τα μαθήματα θα είναι περισσότερα και δυσκολώτερα. Άλλά κάθε χρόνον και ό άνθρωπος μεγαλώνει και άποκτά περισσότερας δυνάμεις δια να μελετώ και νάντηχη.

Τό ψευδώνυμον που σου άρέσει, Τερψιθέα, είναι ελεύθερον μέχρι της ώρας. Βεβαίως, ή κατάργησις των Εβδομήμων της Άλληλογραφίας δέν είναι λόγος δια να μη μου γράφης. Ό σκοπός της Άλληλογραφίας δέν είναι, βλέπετε, τα Εβδομημα.

Λοιπόν, δε μάθη το Κενρι, ότι οι τέσσαρες φίλοι μου, οι όποιοι κατέγραψον το φύλλον έκείνο το βραδυ απέξω από του Χρυσικοπούλου, ήσαν ό Αϊθής, ό Λάιρης του Απειρου, το Υπερ Πατρίδος και ό Βοιμός της 'Ελευθερίας.

Κρυστάλλινον Σηλίαν, εις την μετάφρασιν του διηγηματίου τα ξένα όνόματα πρέπει να εφέλληνίζονται. Δέν είναι όμως λάθος να τάφωιν καιεις και όπως είναι εις το πρωτότυπον. Ο Τούλιος Βέρν, καθώς ξεύρει, απέθανε πρό πολλού και κατά συνέπειαν έπαυσε να γράφη μυθιστορηματα, — τουλάχιστον δια αυτόν τον κόσμον.

Αι εύχαι σου, Παλλάς, δια τον νέον μου χρόνον είναι αι πρώται που λαμβάνω, και σ' εύχαριστώ πολύ. Η εξαδέλφη σου δέν μου έγραψεν άκομη. Ναι, θα κάμης πολύ καλά να προτρέψη έλας σου τας φίλας να πάρουν ψευδώνυμον και να διαγωνίζονται. Είναι, ούτως είπειν, μικρόν εσπαθώμα και αυτό.

Μάθετε ότι το Σανθό Διαβολάκι δέν κάμνει όπως ή Καλλιότη του κ. Φαίδωνος, που

δλω μελετώ και λιγνύει. Αύτη μελετώ άλλα και διάσκεδάζει. Θέλει να είναι άφ' ενός μόν έπιμελής, άλλ' άφ' έτερου και παγούλη και φαιδράς. Πολύ καλά! Τό είπε και ό Αποστόλος και ταυτα ποιείν, κακείνα μη εφίεναι. Δευκοκύμαντε Αθιάλε, μην άνησυχής ύπαρχει ιδέα άλλα θα λησμονηθή. Εγώ μάλιστα νομίζω ότι και ελησμονηθή, αφού έπέρασε τόσος καιρός χωρίς κανένα παράνομον. Οι φίλοι μου έννόησαν ότι τα Εβδομημα της Άλληλογραφίας κατηργήθησαν, όχι προς το συμφέρον μου, άλλα προς το συμφέρον αυτών των ίδιων. Εξήγησάμι!

Δούμισα των Σαλιώνων, ή έπιστολή σου με κατεγοήρευσε. Άλλά διατι άρχίζει με κόκκινω μελάνι και τελειώνει με λελά; Άχ, αυτός ό Κόκκινος Στέφανος που σου έκρυψε το μύρο από Χήλεια! Φαντάσου και να ήταν άπάντησις δια την Κυριακήν!

Δικηγόρος της Νεολογίας, τι κάνεις; — Αυτό δια να έχης άπάντησιν χωρίς να μου γράφης τίποτε.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανευθται εν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος (φρ. 1) Τα εγκρινωμένα ή άνανευθμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται υπό α, άνήκουν εις άνόμιμα, και όσα υπό κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νυχτερινή Σιγαλιά, α. (χωρίς αρχικά) Πικρομένη Καρδιά, α. (Κ. Π. Π. έλπίζω ότι έγινες έντελώς καλά) και Ηρωική Αρχάλας, κ. (Α. Ν.)

Και εδώ τελειώνουν τα ψευδώνυμα του 1906. Εις την στήλην αυτήν, κατά το διάστημα του έτους, έφάνησαν 482 ψευδώνυμα (έκλέξημα). Έκ τούτων τα νέα ήσαν 199, αι άνανευθσεις 144 και αι άλλαγαι 139. Εις άγορία άνήκον 260 και εις κορίτσια 222. Έώρα... το Δημοήγημα θα μάς ειπή ποτον ήτο το φραιδτερον εξ όλων.

Εδώ πρέπει να προσθέσω ότι από του προσεχούς φύλλου, δια τα ψευδώνυμα του 1906 καταργούνται. Και εις την άλληλογραφίαν, εις τας προτάσεις Μικρών Μυστικών κτλ. δέν θα φαίνονται εις το εξής παρά μόνον όσα εξ αυτών θάνανευθούν, καθώς και τα νέα τα όποια θα εγκριθούν δια το 1907.

Φροντίσατε λοιπόν δια τα ψευδώνυμα σας όσοι δέν έφροντίσατε άκομη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ό Αδύνονος με τον 'Ιπότην των Δευκων 'Ορέων, Δωριόν Φιλίας, Πτεροτόν Άγγελιαφόρον, Βενώδες Ρόθον και Κάτω-Βρότον — ή Δαρσοστέφης Σημια με τον 'Ελληνοκαίτα, Πάξ, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Σανθό Διαβολάκι και Δικνωμένο Τριαντάφυλλο — ή Συναχωμένος Ποντικός με την Άρθούσαν Νούτητα, Μακεδονική Έλπίδα, 'Ιδιότροπον Σανθαίλαν, Διακρηθείσαν Άρσασκείδα και Χιονισμένη Περιστέραν — το 'Ιερών 'Ιδανόν του 'Εθνος με το 'Εθνικόν 'Ονειρον, Περιπαθή Τραγουδιάνη, Ένδοξοσάδη Έλληνα, Υπερ Πατρίδος και Διπλωμάτην — ή Παπαφλέσσας με το Γλυκό Φιλάκι, Κίτρινο Ντόμινο, Πολυθέλητρον Νούτητα, Σήμα της Διαπλάσεως και Σανθό Διαβολάκι — ή Ποιητής του Παρυσού με τον Αοιελ, Διπλωμάτην, Διακρηθείσαν Άρσασκείδα, Κενρι και Κίτρινο Ντόμινο — ή 'Ονειροπόλος της Δόξης με το 'Ονειρον της Πατρίδος, 'Ονειρον Παρθένου, 'Ονειρον της 'Ελλάδος, 'Ονειροπόλον Ψυχην και Διπλωμάτην — το Ασβιακόν Άθος με το Γυμνάσιον Μυτιλήνης, Άθρον του Βερμίου, 'Ονειροπόλον Σουραϊν, Φιλοπάριδα 'Ελληνοπούλαν και Καματοθραύτην του Έδρείου — το Κενρι με τον Παλιόν Μακεδονικής Καρτίας, Μακεδονική Έλπίδα, Η-

ρωίδα της Μακεδονίας και Ζήτω ή Μακεδονία — ή Παπαρούνα των Άγρών με τον Διπλωμάτην, Διακρηθείσαν Άρσασκείδα και 'Υμνον της 'Ελευθερίας — ή Ακταωρίς με την Δούμισαν των Σαλιώνων, Διακρηθείσαν Άρσασκείδα, Άθρον του Γάνου, Πιερίδα Άθρόνα και Σημιαίον της 'Ελευθερίας — ή Χάλας με τον Δικηγόρον της Νεολογίας, Μπεροτόδουλον, Σανθό Διαβολάκι, Έξέδρον του Φαίηρον και 'Υπερ Πατρίδος — ή Έλληνη Σημαιοφόρος με τον Άκρίταν, Αοιελ, Μιρόνταν, Διπλωμάτην και Δικέφαλον Δεμόν — το 'Εθνικόν 'Ονειρον με τον Αοιελ, Αϊθέρα, Άκρίταν και Δαδούχον 'Ηλιον — ή Πόλιμνη Σμαράγδος με τον 'Ονειροπόλον της Δόξης, Διακρηθείσαν Άρσασκείδα, Πάξ και Άρθούσαν Νούτητα — το Δίκυρον των Άθρων με τον Βοιμόν της 'Ελευθερίας, Δαρσοστέφης Σημιαν, Άγγελον της Άγάλης και Διπλωμάτην.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Ποιμενίδα Μυρτώ (εύχαριστώ δια το εσπαθώμα και περιέμνω τα αποτελέσματα των νέων ενεργειών.) Έδοξον Κρίνον (εμπορείς να πάρης ψευδώνυμον δια το 1907, και τότε σου έπιτρέπεται να ψηφίσης) Φλομβίζον Ρυάκιον (έληφθησαν όλα) Άθος Άθρον (Βεβαίως είναι άπλη σύμπτωσις) Γλυκείαν Ανάμνησιν (έχει καλώς άλλα τα γραμματόσημα δέν πρέπει να τα κολλήσιν επάνω εις τα τετράδια των Μ. Μυστικών) Άμυμον Γελοιοποιόν (έλπίζω ότι ικανοποιήσης με το παραπάνω δια το κουραστικόν έκείνο φέξιμον εως να εύρης ταποτελέσματ των Άσκήσεων... ιδε τα σήμερα και καμάρωσε τα!) Φιλοπάριδα 'Ελληνοπούλαν (χαίρω πολύ που σου ήρσε τόσον ή μεταρρύθμισις του Λαχείου καλλιτερα βέβαια να κερδίζον όλίγοι σχετικώς, άλλα όλοι δώρα μεγάλης αξίας) Άγγελον Αύγερον, 'Ονειροπόλον της Δόξης (αυτήν την φορά όμως ή Συλλογή σου ήλθεν εις πολυ καλήν θέσιν αν ήτο και άλλη καλλιτερα της, παλεί όλίγον ή τύχη) Ημιόλουστον Πρωίαν (θα το 18ης εις το προσεχές) Φλογέρον του Βοσκού (καλώς ήλθεσ περιμένω να μου γράφης και περισσότερα) 'Ονειρον της Πατρίδος (ή φωτογραφία σου έληφθη την τελευταίαν στιγμήν εις θαύμα πως έπρόφθασε!) Ρέμβην (ε, όχι, άλλοτε δέν έπιθυμώ να διαβάξης το φύλλον μου την ώραν της 'Ιστορίας...) Ηερωτική Καρδια (γνωρίζω καλά το γράψιμον σου και μη φοβήσαι) Παιδι του Ψηλορείτη (καλώς ήλθεσ σ' εύχαριστώ πολύ δια τας ενεργείας και έλπίζω ότι θα έχον άποτέλεσμα) Κρυστάλλινον Αθάρον (εύχαριστώ πολύ) Έαρινη Έσπεραν (να σου ήχη ή αδελφούλης σου ή έπιστολή σου που ύπρηρσε!) Γλυκείαν Έλλάδα (δέν είναι άνάχη να στενωγώρησαι, το πράγμα είναι από τα εύκόλως διορθώμενα εις βέβαιον άλλως τε ότι δέν ήξευρες ότι πρόκειται περί φάρσας!) Άσην (εστείλα) 'Ονειροπόλον Ψυχην (έχεις δικαίον, ή λύπη σου είναι μεγάλη, άλλα και ό άνθρωπος πρέπει να υποφέρη τα πάντα άγογγώστας) Άστία της Καισαρείας (ώρασιόν το Π. Πνεύμα άλλοτε όμως να τα γράφης εις χωριστόν χαρτί, όχι μαζί με την έπιστολήν) Αδύνομος (κατενθουσιασμένον με τούς Διαγωνισμούς της μεταφράσεως) Χρυσάλλιδα (χαίρω πολύ δι' όσα μου γράφεις) Έστείλα) 'Ελληνική Παριδα (ως βλέπετε, ό Άναγίας έφάνη έντελώς αμερόληπτος) Χλόην, Μύρον της Καρτίας (φωτογραφία έληφθη) Άθρον του Πηλίου (στοιχίζει 20 εκατοστά του φράγκου) Χιονισμένη Περιστέραν κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 21 Νοεμβρίου — άν είναι από ψευδώνυμα έγχεκρημένα δια το 1907, — θάπαντησω εις το προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Η προθεσμία της έγγραφής και της άνανεύσεως δια το 29ον έτος 1907 λήγει την 15 Δεκεμβρίου ε. έ. Μόνον οι έντός της προθεσμίας ταύτης άνανεύσθητες ή έγγραφόμενοι δι' όλον το έτος, θα λάβουν μέρος εις το Λαχείον των δώρων της Διαπλάσεως.

Εις το Λαχείον θα κερδίσουν 50 αριθμοί, όλοι δώρα αξίας. Ο πρώτος αριθμός θα κερδίση την ύπ' αριθ. 002,094 Όμολογίαν του Δανείου Κτηματικής Πίστωσης της Έθν. Τραπεζής της 'Ελλάδος, αξίας δρ. 100, μ' έλίδα κέρδους 50,000 δραχμών.

Εις τούς 400 πρώτους (200 εκ του Έσωτερικού και 200 εκ του Έξωτερικού), οι όποιοι θάνανεύσουν ή θα έγγραφούν δι' όλον το έτος, μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, θα δοθής δωρεάν από μία Μετοχή της Διαπλάσεως αξίας δρ. 2,50.

Οι δια του εσπαθώματος έγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί θα λάβουν μέρος εις το Λαχείον και εις την διανομήν των 400 Μετοχών, εάν έγγραφούν πρό της 15 Δεκεμβρίου και εάν ή έγγραφη των είναι δι' όλον το έτος.

Εις τον Έβδομον Διαγωνισμόν Εσπαθώματος θα διαγωνισθούν όσοι θα έγγραφούν συνδρομητάς ή αγοραστάς δια τα φύλλα του 1907, από σήμερα μέχρι τέλους Νομβρίου 1907.

Τό δικαίωμα της άνανεύσεως ή άλλαγής ψευδιώμου (φρ. 1) δια το 1907, δύνανται οι άνανεύσθητες νά το έμβάζουν από τούδε μαζί με το αντίτιμον της συνδρομής, χάριν περισσοτέρας εύκολίας.

Επίσης χάριν εύκολίας, οι όποσδήποτε συναλλασσόμενοι μετά του Γραφείου μας και δυσκολευόμενοι να στέλλουν κάθε τόσον μικρά ποσά, δύνανται να στέλλουν προκαταβολικώς ποσόν μεγαλύτερον, το όποτον θα κρατητά εις πίστωσιν των και θα τοίς άνοήγεται λίσμος.

Παρακαλούνται οι προθυμώτεροι εκ των φίλων μας να σπεύσουν προς άνανεύσιν ή συνδρομήν των, χωρίς να περιμένουν τας τελευταίας ημέρας της προθεσμίας, προς άποφυγήν της μεγάλης συσσωρευσεως έγγραφών, ή όποια δυσκολεύει την ύπηρεσίαν του Γραφείου μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δυνται μέχρι της 28 Δεκεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέν να γράφωσι τας λύσεις των δι' διαγωνιζόμενοι, παλείται εν τώ Γραφείον μας εις ψαλλίλους, εν έπινοος περίεξε 20 φύλλα, και τιμάται φρ. 1.]

622. Αίνωμα.

Αστρονόμος. Μίγας κ' άτύχης εξ 'Ισου. Είναι το άρσενικόν μου. Σκέψου όμως! Από την Γραφήν γνωστή σου. Είναι γή το θηλυκόν μου.

623. Μεταγραμματισμός.

Θηλοκού γένους όνομα. Πού τόχει μία και άλλη, Κι' αντί του Άλφα ό λύτης μου. Όμάγα εάν βάλη, Ακούεται — δέν βλέπεται — Αυτό που θα προβίλη.

624. Τονόγραφος.

Μεσα 'ετα Συντακτικόν. Είμαι ενεργητικόν. Έννοείται ρήμα. Άγ ό τόνος καταβή. Μία Χάρις θα προβή. Δέν την ήρδες; — Κρίμα!

625. Αναγραμματισμός.

Όφέλιαν και άνεσιν, Και 'Ισως εύτυλιαν, Σημαίνω ως εύρισκομαι. Απέφρακτον αν μείνω. Αναγραμματισθώ. 'Εύκολιαν. 'Επιστόν σου και κοινόν του θα γίνω.

626. Ασέγγυφος.

Σύνδεσμον με κάποιον ζών. Που γνωρίζεις σονένων, Και φιλόσοφον αρχαίον. Έν τώ άμα φανερώνω.

[Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις έλήφθησαν εν της βραβευσεως συλλογής της ΖΙΝΑΣ.]

627. Πυρμαίς.

Κάποιος άρχαίος στρατηγός. Είς τούς σταυρούς πηγαίνεις. Τόπου κοινόν έπίρημα. Η κορυφή που είναι. Άκομη τρείς άκολουθού. Στρατάρχη ζακουσμένοι. Πως είμαι και πως πλέκομαι, Αύτά μου, τώρα κρίνε.

628. Έπιγραφή.

ΙΑΚΚΙΑΘΝΤΑΕΝΝ. ΟΙΜΟΒΑΝΜΑΕΣΔΔ

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

629. Μαγικόν γράμμα με φράσιν.

Τη άνταλλαγή δύο γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός φωνηέντος πάντοτε του αυτού, σχημάτισε άλλας τώσας λέξεις, άποτελούσας κατά σειράν αρχαίον γνωμικόν: Άκροβάτης, τέλος, παρεσθία, κήβος.

630. Μεσοστιχίς εξ Αναγραμματισμού.

Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων, αφού αταί αναγραμματισθούν κατατάλληλας, άποτελούν αρχαίαν πόλιν: 1, Πόλις της 'Ιταλίας. 2, Όρα του έτους. 3, Πόλις της 'Ελλάδος. 4, Κάτοικος μεγάλου Κρίτους της Ασίας. 5, Γενάρχης και ποιητής. 6, Φυτόν του βουνού. 7, Νήσος του Αιγαίου. 8, Αρχαίον όπλον.

631. Γρίφος.

ασ 1
οδ, Σ Σ ασ γ ως 1 εν/Ο 1
ασ ασ 1 1

[Πάσι οι άνωτέρω άσκήσεις ελήφθησαν έν τής βραβεύσεως Συλλογής της ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΟΥΣ ΣΗΜΑΙΑΣ.]

Τέλος του 98ου Διαγωνισμού
Από του προερχούς άρχεται ο νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πνευματιών Άσκήσεων του φύλλου 40.
506. Ζωροάστρης (ζω, ρω, ά, τρις.) —
507. Κεφαλος-Εγχείραλος. — 508. Αταπίος-
άταπια. — 509. Πρίων.

510. Σ
ΕΟΣ
ΕΥΣ
ΠΙΝΑΞ
ΚΡΙΟΣ
ΕΙΣΟΔΟΣ
ΘΡΑΝΙΟΝ
Ευρώπη, Τροσόλυμα.) — 518. Νόει και
τότε πράττει. — 519. Ο έχων άτα άκούειν
άκούτω.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λειπά 10, διά δέ τοδ συνδρομητάς μάς
λειπά 5 μόνον. Ελάσιος όρος 10 λέξει, δηλαδή και
οι ελάσιαι τών 10 πληρόνται ός να ήσαν 10.]

Α νταλλάσω γραμματόσημα παντός Κρά-
τους. Απάντης ταχεία και άσφαλής.
Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου, Αθήναι, όδός
Μπότσα, 14. (5—275)

Π ροσιμώτερον, Ονειροπόλα της Αόξης, να
μή με ανακατήνης εις τας άγγελίας
σου, καθότι όπως στο Ύπερ Πατρίδος, ό-
μοίως σου επιφύλασας άνάλογον μαφρο.—
Σημαία της. Ελευθερίας. (5—276)

Α ποστέρων ολανθήποτε ύποψηφιότητα Δη-
μοψηφισματος, θερμοπαρακαλώ άγά-
πητός ψηφοφόρος εδραστουμένους κατα-
ψηφισανθι ήμετέρον ψευδώνυμου. Ούδαμώς
άσπείόμενος, θεωρήσω συμμόρφωσιν προκει-
μένη παρακλήσει εκδόλευσιν πραγματικήν.—
Δάτηρς του Απειρου. (5—277)

Μ ετά βαθυτάτης θλίψεως άγγέλλομεν εις
τόν κύκλον τήν άπόλειαν του λα-
τρευτού ήμών υιού, άδελφού και συνδρο-
μητού της «Διαπλάστως» ΠΑΣΧΑΛΗ ΠΑ-
ΣΧΑΛΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, όστις εις ηλικίαν 14
ετών άριστέως εις τό ένταυθα Σχολαρχείον
δέν έπαυσε σπουδάζων μετ' άπαραιλλου ζή-
λου τήν Γαλλικήν, Γερμανικήν και Αγγλικήν.
Επιδοθείς εις τόν κερδοόν Έρωτην, έντός όλι-
γου χρόνου είνησε τήν άγάπην και λατρείαν
όλου του άξιοτιμού κοινού, τό όποτον δέν βιά
παύση να έχη ως παράδειγμα τήν σπανίαν
αυτήν ύπαρξιν. Αλλ' ό Πανάγαθος άγαπή-
σας τόν αληθινόν μαργαρίτην μας, ήρπασεν
αυτόν από τήν πρόσκαιρον ζωήν και τόν κα-
τέταξεν εις τόν χορόν των Άγγέλων εις ήλι-
κίαν 17 ετών, άφήςας ήμάς εις μέγα πένθος.
Έν Βάρνη τή 6 Οκτωβρίου 1906.
(5—278)

Ο ΔΙΑΠΛΑΣΤΗΣ ζητεί μετ' άσπρη ψήφω
συμπαθείας από κάθε συνδρομητήν και
συνδρομητριά, στο Δημοψήφισμα. (5—279)

Ε ύχαριστως θέλομεν ψηφίσει φραιύτατον
ψευδώνυμόν σου, Σηματα της Έπανα-
στάσεως. — Γοργόφερη Νίκη, Έλληνικός
Παϊών. (5—280)

Δ ηλώ ότι έν τώ προσεχεί Δημοψηφισματι
θέλω ύποστηρίξει ένθέρμως: Έλληνι-
κήν Φουσανέλλα, Έρωθρόν Προσωπειόν
και Κερανοβόλον Δία. — Κοιτορεβιδούλης.
(5—281)

Ε ξακολουθώ ανταλλαγήν Δελταρίων προ-
τιμώ τοποθεσίας και καλλούς. — Απώ-
στολος Σ. Αναγνώστόπουλος, Λεωφόρος Μια-
ούλη 8, Πειραιεύς. (5—282)

Α πείρους και θερμότητας εύχαριστίας δέ-
ξασθε, Γλυκεία Έλλάς και Έαση
Έσπέρα, διά τά συλλητηρία σας. — Έπίσης
ύπερευχαριστώ τοδ συλλητηρίεντάς με Φλο-
σβόν της Θαλάσσης και Λευκοκύματον Δι-
γυαλόν. — Αντίβας ό Κοιτηρόνιος, Αθήναι.
(5—283)

Ε νθέρμως ύποστηρίξω τό Ύπερ Πατρίδος
εις Δημοψήφισμα. — Κυματοθραύτης
του Εδξείνου. (5—284)

Τ ού Κωνόλουκον Λάβαρον ύπόσχεται ύπο-
στήριξιν τώ Ύπερ Πατρίδος έν δη-
μοψηφισματι. (5—285)

Χ ρόνια πολλά και εύτυχιώμενα να ζήσετε.
Α γαπητάι μου Γόνδολα της Βενετίας
και Ηρώ. — Δέν ήτ'ά πάντα άγρια και άρι-
λόξην ή χώρα ήν άρχάτως επισκεψθής. Φι-
λόπατρις Έλληνοπούλα μου! Είς ποίαν πό-
λιν διέμενες; — Ο ινζεντέρ λειπάει άπ' έδω,
φιλάτη Έσμεγάλα! — Προθύμως δέχομαι
άλληλογραφίανμαί σου, Ζήτω ή Ένωσις. —
Έγω είμαι όλη κι' όλη εκείνη έν ύπεθέσαστε,
Ονειρον της Πατρίδος! Πόθεν άνεκαλόφατε
όνοματεπώνυμόν μου; Οι τίτλοι δι' έν μ.
έτιτλοφορήσατε έν τή επιστολή της εξαδέλ-
φης σας δέν άρμόζουον καθόλου. — Πρώην
Έασην Έσπέρα. (5—286)

Β λέπει, φιλάτη μου Έασην Έσπέρα,
πόσον γρηγορά άνεκάλυφα τό νέο σου
ψευδώνυμον; — Γλυκεία Έλλάς. (5—287)

Ο λοι ψηφίσατε τό Ζήτω ή Ένωσις. — Χω-
ρομένη Περιοτέρα. (5—288)

Ο λοι άσπρο στην Έλληνική Φουσανέλλα!
Τηήσατε τήν Έθνική μας φορεσιά! —
Ψωμάκι. (5—289)

Σ υνάδελφοι!! Έλεύθεροι και άλύτρωτοι,
ποιός θα άρνηθή να ψηφίση τήν δοξα-
σαμένην μας ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑ-
ΝΕΛΛΑ;
Φλοσβός της Θαλάσσης, Αίμιμος Γε-
λωτοπούδς, Λευκοκύματον Αιγιάλός, Όθμα
του Φόδνον, Φροθρόν Ονειρον, Αρσοβλου-
στος Νύξ, Κοιτορεβιδούλης, Αρροστεφανω-
μένο Κέυμα, Ναυτίσπουλο της Ύδρας, Δρά-
κέτης Άγγελος, Δάτηρς του Ωραίου, Μο-
σικιά, Παυλός της Καρδιάς, Φαληρικός Φλο-
σβός, Ζαγκάτος, Ζουρλομανδριάς, Μικρός
Σουλιώτης, Ιππότης της Ουζλής, Μισο-
κακώμορος, Κερανοβόλος Ζεύς, Έθνική
Σηματα, Δράμα της Ζωής, Αντίβας ό Κοιτη-
ρόνιος.

δόνιος, Έθνικόν Λάβαρον, Κάτος-Βόξοτο,
Γόρο-Άήμος. (5—290)

Π ροσφιλεστάτη εξαδέλφη Φλογερά Ά-
κτιών του Σουλίου, Εδέλιτιδι κλπ
εύχομαι χρόνια πολλά, καλά μωλά για τή
γιορτή. — Θερμοευχαριστώ συγγαίρουσα Ί-
κασον ή Φαροπούλαν, έξογον κλειδοκυμά-
λον παίζαντα έν τώ από Πειραιώς έχρι
Πατρών και έν άριστοπόλι Μυκάλη ταξειδίω
μας. — Συγγαίρω παρελθόντα Μέλλοντα Δι-
πλωμάτην και παρόντα, και αίτω μίαν χά-
ριν. — Δηλοποιώ προσφιλέσι συνδρομητριάς
και συνδρομηταίς, ότι ήλλαφα διεύθυνσιν
εύχαριστούσα δά τοδς εύγενώς άπαστείλαντάς
μοι, εξακολουθώ ανταλλαγήν δελταρίων εύρι-
σκομένη έν Ζαγκάω Πύργου. — Διακριθείσα
Άρσακείας, Βύθγεια Α. Κίτσου, ταγματάρ-
χου. (5—291)

Γ υναστοποιώ ότι θα ύποστηρίξω έν δημο-
ψηφισματι τήν Έλληνικήν Φουσανέλα-
ν. — Έλληνική Πατρίς. (5—292)

Δ ιαγωνιζόμενοι περί βραβείου ψηφίζόν-
των... Θέλετε να τυχετε αυτού άνω-
περόντος; Ασπρίσαστε τόν ΥΜΝΟΝ ΤΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. (5—293)

Κ οσόδναρο! Ψευδώνυμο ψηφίσατε ποδός
τρέλλα! — Ψηφίσατε τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ,
παιδιά, τή ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ.
— Αίμιμος Γελωτοπούδς. (5—294)

Φ οτιον S. Fotiadhis, Aidin (Turquie
d'Asie). — Ανταλλάξω καλλιτεχνικά
είκονογραφημένα δελτία πανταχόθεν Απόν-
τησι άσφαλεστάτη. (5—295)

Μ αυρίζετε πάντας άγιεπάλους, θερμώς
ύποστηρίξομεν ιδεώδη ψευδώνυμα ά-
χωριστόν ΎΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ και ΟΝΕΙ-
ΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ.

Αϊθή, Αϊθέριον Πλάσμα, Αθάνατος Τυ-
ρος, Εδωτής Έμμανούς, Παιδική Χαρά,
Καρνάτις, Αρροστεφός Σηματα, Έλληνικόν
Κάλλος, Αρσοβλουτόν Λυκαυγής, Λατρωνή
Κωνόβουκος, Βικίωσ Όδγκώ, Χρυσόπορ-
φυρος Αίθλη, Έλλάς Ύπαρήςφανος, Δοξα-
μένο Είκοσίονα, Αρσοβλουμένη Χρυσανθή,
Έθνικόν Λάβαρον, Έλληνικό Αρρογιάλι,
Χλόη, Χρυσανθή, Θαραναίτις τών Μοσοδών,
Μεταγχερονή Αφροδίτη, Ολυμπιονίκης,
Γλυκό Φιλάν, Διπλωμάτης, Αντίβας ό
Κοιτηρόνιος, Κυματοθραύτης του Εδξείνου,
Κερανοβόλο Ροδάινου. (5—296)

Τ ο όθιον τας εύγενεστέρās της καρδιάς χορ-
δάς ένθουσιώδες σου ψευδώνυμον, Ύμνε
της Έλευθερίας, άσμένως ύποστηρίξομεν προ-
σεχεί δημοψηφισματι. — Πολυθέλητος Νεό-
της, Ψωμάκι, Βασιλεύς της Έσθμου, Έλλη-
νικός Παϊών, Ναυτίσπουλος του Σουρκοδού, Μι-
κρός Δοκίμος, Σεγαυόμος Τενέκς. (5—297)

Α πού συμμαγής τώ Ύμνω της Έλευθε-
ρίας, εύχαριστως ύποστηρίξω και σέ,
Βομέ της Έλευθερίας, έν δημοψηφισματι. —
Σηματα της Έλευθερίας. (5—298)

Δ ίδω κουπόνα της Μετοχής δωρεάν, άλλ'
ό αϊτών ν' άγοράξη Μετοχήν. — Κων.
Π. Βοκατόπουλος, Σύρος. (5—299)

Ε υπέρδω Έλληνοπαίδες, ψηφίσατε Ύπερ
Πατρίδος. — Παιδική Χαρά. (5—300)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β ΠΕΡΙΟΔΟΥ